

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl 23. listopadu 2021 ve veřejném zasedání v Plzni v senátě složeném z předsedy JUDr. Pravoslava Poláka a soudců JUDr. Zdeňka Jaroše a Mgr. Marcela Žána

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. a), b), d), e) trestního řádu se na podkladě odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a státní zástupkyně ruší rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech z 8. června 2021 č. j. 6 T 58/2018-2101 a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaní

A)

1. JUDr. [jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], soudce, trvale bytem ve [obec], [ulice a číslo],

2. JUDr. [jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], advokát, trvale bytem v [obec] [číslo] [obec] v okrese [okres],

jsou vinni,

že [jméno] [příjmení] coby soudce [název soudu] na nezjištěném místě nejpozději 14. prosince 2015 instruoval advokáta [jméno] [příjmení] na podkladě jejich předchozí dohody, kdy je třeba k uvedenému soudu podat žádost o podmíněné propuštění [jméno] [příjmení], jehož [jméno] [příjmení] obhajoval, aby byla s největší mírou pravděpodobností přidělena k vyřízení do senátu [jméno řešitele] [příjmení řešitele], načež [jméno] [příjmení] tuto žádost podal podle uvedené dohody v konkrétním čase 14. prosince 2015 na podatelně [název soudu] prostřednictvím [jméno] [příjmení],

načež [jméno] [příjmení] zjistil, že jsou v ní formální nedostatky, a tak o nich 18. prosince 2015 ve 13.42 hodin telefonicky informoval [jméno] [příjmení] s tím, že je třeba v žádosti doplnit předloženou písemnou nabídku oddílu nohejbalu [příjmení] [příjmení], který také navrhl, aby byl

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

[jméno] [příjmení] podmíněně propuštěn, v důsledku čehož [jméno] [příjmení] na základě pokynů [jméno] [příjmení] informoval 18. prosince 2015 [jméno] [jméno], zástupce uvedeného oddílu, že je nutno žádost doplnit o zápis z mimořádné schůze, poté uvedený zápis zformuloval a 22. prosince 2015 [jméno] [jméno] sdělil, že je třeba doplnit i zápis z výboru oddílu,

a když mu pak na jeho e-mailovou adresu [adresa], ze své soukromé e-mailové adresy upozornění, že odsouzený nemůže znovu žádat o podmíněné propuštění před uplynutím šestiměsíční lhůty uvedené v § 331 odst. 1 trestního řádu, což souviselo s tím, že [název soudu] v prosinci 2015 pravomocně zamítl předchozí žádost [jméno] [příjmení] o podmíněné propuštění, a že občanské sdružení musí žádost podat se současným návrhem na přijetí záruky a že se tudíž o návrhu odsouzeného nedá rozhodnout a je nutno jej doplnit tak, aby bylo jasné, že žádá občanské sdružení, a že k návrhu tohoto sdružení musí být přiloženo hodnocení odsouzeného a podklady, ze kterých bude vyplývat jejich vzájemný kontakt a podíl odsouzeného na společných akcích a formální stanovisko sdružení, tedy zápis jeho představenstva o tom, jak hlasovalo, a dále popsal konkrétní body, které musí návrh zájmového sdružení na podmíněné propuštění obsahovat, tak [jméno] [příjmení] [jméno] [jméno] 29. prosince 2015 telefonoval, že má starší materiál zahodit a nahradit to tím, co mu [jméno] [příjmení] pošle nyní, a 2. ledna 2016 se [jméno] [jméno] ptal, zda se mu už podařilo sehnat razítka a podpisy, a pak [jméno] [příjmení] tyto dokumenty 4. a 5. ledna 2016 zaslal do datové schránky [název soudu] ke sp. zn. [spisová značka], pod kterou se uvedená žádost projednávala,

a [jméno] [příjmení] na jejich podkladě 7. ledna 2016 ve veřejném zasedání vyhodnotil shora uvedenou žádost nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení] jako řádný návrh občanského sdružení na podmíněné propuštění [jméno] [příjmení], což mu umožnila jeho shora popsaná iniciativa spojená s doplněním tohoto návrhu, na jehož podkladě [název soudu] za jeho účasti [jméno] [příjmení] podmíněně propustil svým usnesením ze 7. ledna 2016 sp. zn. [spisová značka],

a obžalovaní si tudíž byli vědomi, že by [jméno] [příjmení] nemohl být podmíněně propuštěn na podkladě své žádosti ze 14. prosince 2015,

čímž [jméno] [příjmení] porušil povinnosti soudce uvedené v § 79 odst. 1 a § 80 odst. 3 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přestože [jméno] [příjmení] splňoval zákonné předpoklady pro to, aby byl podmíněně propuštěn, už v době, kdy [název soudu] za účasti [jméno] [příjmení] zamítl v prosinci 2015 jeho předchozí žádost o podmíněné propuštění, a že ho uvedený soud mohl podle § 331 odst. 1 trestního řádu podmíněně propustit i bez jakékoli žádosti tedy

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]

- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, a učinil tak v úmyslu tento čin spáchat, ale k jeho dokonání nedošlo,

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]

- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně usnadnil, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, a učinil tak v úmyslu, aby byl tento čin spáchán, ale k jeho dokonání nedošlo,

čímž spáchali

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]

pokus o přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle 21 odst. 1 a § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]

pomoc k pokusu o přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle 21 odst. 1, § 24 odst. 1 písm. c) a § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku

a odsuzují se

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]:

podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na jeden (1) rok.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanovuje zkušební doba v trvání jednoho (1) roku.

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]:

podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na jeden (1) rok.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanovuje zkušební doba v trvání jednoho (1) roku.

B)

obžalování [příjmení] [jméno] [příjmení] a JUDr. [jméno] [příjmení], jejichž generálie jsou výše, se

zprošťují

1. podle § 226 písm. b) trestního řádu části obžaloby, kterou podal státní zástupce Okresního státního zastupitelství v [obec] 17. dubna 2018 pod sp. zn. ZT [anonymizováno] 2016 a podle níž spáchal obžalovaný [jméno] [příjmení] přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a obžalovaný [jméno] [příjmení] přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku tím, že

obžalovaný [příjmení] [příjmení] využil svého postavení soudce u [název soudu], kdy po předchozí dohodě s obžalovaným [příjmení] [příjmení], advokátem odsouzeného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], v úmyslu opatřit neoprávněný prospěch odsouzenému [jméno] [příjmení] v souvislosti s rozhodováním o žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vykonávaného ve [stát. instituce], vedené u [název soudu] pod sp. zn. [spisová značka], úmyslně obešel systém přidělování spisů soudcům [název soudu] a zajistil, aby žádost odsouzeného [příjmení] podaná prostřednictvím obhájce JUDr. [příjmení] 16. listopadu 2015 byla přidělena k vyřízení senátu JUDr. [příjmení], „2 PP“, čehož dosáhl tak, že žádost byla záměrně podána na podatelnu [název soudu] v konkrétním dohodnutém čase, přičemž tato žádost byla zamítnuta, takže JUDr. [příjmení] za aktivní součinnosti JUDr. [příjmení] vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu tím, že úmyslně porušil povinnosti soudce ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 a § 80 odst. 3 písm. a) zákona č. 6/2002 o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), neboť podle citovaných ustanovení jsou soudci při výkonu své funkce vázáni pouze zákonem, jsou povinni vykládat jej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů, nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem, současně je soudce povinen vykonávat svou funkci v souladu se zájmem na řádném výkonu soudnictví, při své rozhodovací činnosti nesmí od účastníků řízení nebo stran soudního řízení anebo jejich zástupců, s výjimkou případů stanovených zákony o řízení před soudy, jednostranně přijímat nebo jim podávat informace nebo s nimi jednat o skutkové podstatě projednávané věci nebo o procesních otázkách, které na ni mohou mít vliv, dále pak oba obžalování jednali v rozporu s vnitřní organizací soudu a rozvrhem práce podle ustanovení § 40 a násl. zák. č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů, a též porušili samotný účel trestního řízení ve smyslu ustanovení § 1 s odkazem na ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, kdy nepostupovali podle obecných zásad trestního řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

protože tento skutek není trestným činem.

2. podle § 226 písm. a) trestního řádu části téže obžaloby, podle níž spáchali obžalovaný [jméno] [příjmení] zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a obžalovaný [jméno] [příjmení] zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku tím, že

JUDr. [příjmení] po jednání popsaném v odsuzující části a v předchozí zprošťující části tohoto rozsudku převzal na základě předchozích ujednání s JUDr. [příjmení] za uvedené jednání finanční odměnu nejméně 80 000 Kč v hotovosti, kterou mu JUDr. [příjmení] předal 9. ledna 2016 od 11.10 do 11.54 hodin v [obec],

protože se neprokázalo, že se tento skutek stal.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný [jméno] [příjmení] spáchal podle shora uvedeného rozsudku okresního soudu přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a [jméno] [příjmení] stejný trestný čin formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

2. Soud prvního stupně uzavřel, že [jméno] [příjmení] využil svého postavení soudce u [název soudu] a na podkladě dohody, kterou udělal na nezjištěném místě v blíže nezjištěný čas, nejpozději 16. listopadu 2015 s [jméno] [příjmení], advokátem odsouzeného [jméno] [příjmení], instruoval [jméno] [příjmení] k podání žádostí o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ve věcech [název soudu] pod sp. zn. [spisová značka] a [spisová značka], ke konkrétně dohodnutému dni a času, aby byly s největší mírou pravděpodobností přiděleny k vyřízení do jeho senátu, „2 PP“, načež [jméno] [příjmení] tyto žádosti podal podle pokynů [jméno] [příjmení] v dohodnutém čase 16. listopadu 2015 sám a 14. prosince 2015 prostřednictvím [jméno] [příjmení] na podatelně [název soudu], přičemž po zamítnutí první z těchto žádostí usnesením ze 4. prosince 2015 sp. zn. [spisová značka] zjistil [jméno] [příjmení] formální nedostatky druhé žádosti vedené pod sp. zn. [spisová značka], a tak o nich [jméno] [příjmení] 18. prosince 2015 telefonicky informoval, stejně jako o nutnosti doplnění písemné nabídky zájmového sdružení občanů [příjmení] [příjmení], oddílu nohejbalu. V důsledku toho [jméno] [příjmení] podle závěrů okresního soudu na základě pokynů [jméno] [příjmení] informoval [jméno] [jméno], zástupce uvedeného sdružení, o nutnosti doplnění zápisu z mimořádné schůze tohoto sdružení, což [jméno] [jméno] za součinnosti [jméno] [příjmení] učinil, a následně [jméno] [příjmení] 29. prosince 2015 z místa svého bydliště ve [obec], [ulice a číslo], ze své emailové adresy [email]“ zaslal [jméno] [příjmení] na emailovou adresu [email]“, zprávu, v níž ho upozornil, že odsouzený nemůže před uplynutím lhůty podle § 331 odst. 1 trestního řádu znovu žádat o podmíněné propuštění, že žádost musí podat občanské sdružení a současně navrhnout přijetí záruky, tudíž se nemůže o návrhu odsouzeného rozhodnout a je nutno jej doplnit tak, aby bylo jasné, že žádá sdružení, že k návrhu občanského sdružení musí být přiloženo hodnocení odsouzeného a podklady, ze kterých bude vyplývat jejich vzájemný kontakt, podíl odsouzeného na společných akcích a formální stanovisko sdružení, tedy zápis představenstva o tom, jakým způsobem se hlasovalo, a dále v této zprávě popsal konkrétní body, které musí obsahovat návrh zájmového sdružení na podmíněné propuštění. [jméno] [příjmení] poté podle okresního soudu na základě těchto pokynů požádal [jméno] [jméno] o vytvoření dokumentů, které [jméno] [příjmení] požadoval, a tyto pak zaslal 4. a 5. ledna 2016 do datové schránky [název soudu] ke sp. zn. [spisová značka], a [jméno] [příjmení] na jejich podkladě ve veřejném zasedání 7. ledna 2016 vyhodnotil žádost odsouzeného o podmíněné propuštění jako návrh občanského sdružení na podmíněné propuštění odsouzeného [jméno] [příjmení], čímž si za součinnosti [jméno] [příjmení] nepřípustně vytvořil podmínky pro takovýto procesní postup, kterým umožnil projednat

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

a rozhodnout v předmětné věci. Soud prvního stupně dále uzavřel, že bez protiprávní iniciativy [jméno] [příjmení] by nemohla být žádost [jméno] [příjmení] podaná k soudu 14. prosince 2015 vedená pod sp. zn. [spisová značka] posouzena jako návrh občanského sdružení na podmíněné propuštění tohoto odsouzeného, a tudíž by na podkladě této žádosti nemohl být [jméno] [příjmení] podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, čehož si byli obžalovaní vědomi. [jméno] [příjmení], jemuž poskytoval požadovanou součinnost [jméno] [příjmení], tím podle tohoto výroku vykonával svou pravomoc tak, že porušil povinnosti soudce uvedené v § 79 odst. 1 a § 80 odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích.

3. Soud prvního stupně uložil právě citovaným rozsudkem [jméno] [příjmení] trest odnětí svobody na jeden rok, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou let. [jméno] [příjmení] uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu tří let.

4. V zákonné lhůtě se proti právě citovanému rozsudku odvolali oba obžalovaní a státní zástupkyně. Ta tak učinila v jejich neprospěch. Odvolatelé nesouhlasili s výroky o vině. [jméno] [příjmení] a státní zástupkyně vznesli konkrétní námitky i proti výroku o trestu. Všechny tyto námitky soud druhého stupně rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. Odvolatelé navrhli, aby tento soud napadený rozsudek zrušil. [jméno] [příjmení] se dále domáhal toho, aby jej tento soud zprostil obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, tedy proto, že se neprokázalo, že se stal skutek popsáný v žalobním návrhu, nebo aby tuto věc vrátil okresnímu soudu. [jméno] [příjmení] navrhl, aby jej odvolací soud zprostil, a to jednak na podkladě posledně uvedeného ustanovení trestního řádu ohledně části obžaloby, která se týkala údajného podplácení, a podle § 226 písm. b) trestního řádu ohledně části obžaloby, kterou okresní soud pojal do výroku napadeného rozsudku. Státní zástupkyně se domáhala toho, aby soud druhého stupně tuto věc vrátil okresnímu soudu, který by ji znovu projednal a rozhodl, případně aby jednání [jméno] [příjmení] kvalifikoval jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a nadržování podle § 366 trestního zákoníku a jako zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) trestního zákoníku a jednání [jméno] [příjmení] jako přečin nadržování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, jako zločin podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku a jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spáchaný ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Státní zástupkyně současně navrhla, aby odvolací soud [jméno] [příjmení] uložil trest odnětí svobody na tři roky a [jméno] [příjmení] na jeden rok, pro jejichž výkony by je zařadil do věznice s ostrahou, a aby jim uložil i peněžité tresty, a to [jméno] [příjmení] ve výši 125 000 Kč skládající se ze dvou set padesáti denních sazeb po 500 Kč a [jméno] [příjmení] ve výši 85 000 skládající se ze sto sedmdesáti denních sazeb po 500 Kč.

5. Krajský soud v Plzni na podkladě právě uvedených odvolání přezkoumal napadené výroky, jakož i řízení, které jim předcházelo. To mu ukládá § 254 odst. 1 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení byl povinen brát v potaz uplatněné odvolací námitky a k případným dalším vadám mohl přihlížet jen tehdy, pokud měly vliv na správnost napadených výroků. Dospěl k následujícím závěrům.

6. Dříve než se zdejší soud dostane k jednotlivým odvolacím námitkám, musí uvést, k jakým závěrům dospěl. Zároveň považuje za nutné zdůraznit, že se neodchyluje od skutkových závěrů, které zaujal soud prvního stupně ve výroku či v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

7. Nejprve je třeba říci, že [jméno] [příjmení] ve své výpovědi uvedl a v odvolání zopakoval, že dal [jméno] [příjmení] shora popsané rady. Ohledně jednání popsaného v odsuzující části výroku tohoto rozsudku odvolacího soudu tedy nelze rozhodnout tak, jak se toho [jméno] [příjmení] domáhá. Tento obžalovaný totiž chce, aby byl obžaloby zproštěn podle § 226 písm. a) trestního

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

řádu. Toto ustanovení pamatuje na situaci, v níž se neprokáže, že se stal skutek popsany v žalobním návrhu. Odvolání [jméno] [příjmení] je tedy třeba chápat tak, že se ohledně tohoto jednání domáhá rozhodnutí podle § 226 písm. b) trestního řádu. Toto ustanovení pamatuje na situaci, ve které se prokáže, že se stal skutek uvedený v žalobním návrhu, ale toto jednání není trestným činem.

8. Dále je nutno uvést, že obžaloba podaná v této věci nepopisuje jediný skutek, jak ve svém rozhodnutí uvedl soud prvního stupně. Ten se v daném směru neřídil právním názorem, který zdejší soud vyjádřil v této věci ve svém usnesení z 3. října 2019 sp. zn. 8 To 200/2019 Odvolací soud v tomto předchozím rozhodnutí uvedl, že pokud se neprokáže, že údajné úplatkářské jednání neběželo současně s tím, jak se [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] domlouvali na postupu v obou shora uvedených věcech [název soudu], bude nutno je zprostit obžaloby, protože v takovém případě by existovala reálná možnost, že na úplatkářské jednání došlo až poté. Šlo by tedy o samostatný skutek. I takovou situaci si lze představit, a to například tehdy, když úřední osoba nejprve zneužije svoji pravomoc a teprve pak jí někdo za to nabídne jako projev vděku úplatek.

9. Dvěma různými skutky jsou i jednání, která okresní soud popsal ve výroku napadeného rozsudku. Jedním jsou počiny spojené s první ze shora uvedených žádostí a druhým počiny spojené s druhou z těchto žádostí. Kdyby obžalované vedl od počátku až do konce jednotící záměr poskytnout [jméno] [příjmení] neoprávněný prospěch, šlo by o útoky pokračujícího trestného činu ve smyslu § 116 trestního zákoníku. Ty označuje za samostatné skutky § 12 odst. 12 trestního řádu Okresní soud vycházel z toho, že šlo o dílčí záležitosti spojené s jedním cílem. Uvedl, že pracoval s verzi, podle které byla první žádost [jméno] [příjmení] zamítnuta s úmyslem zvýraznit hodnotu podmíněného propuštění, kterého se jako obhájce ujal [jméno] [příjmení] a tím prezentovat neúspěch předchozího obhájce [jméno] [příjmení], kterým byl [jméno] [příjmení] (viz 127. odstavec napadeného rozsudku). Pro takový závěr spis neobsahuje žádné důkazy. Právě proto okresní soud psal pouze o „verzi“. Ta ale nebere v potaz, že se o zmíněných žádostech rozhodovalo ve tříčlenném soudním senátu, ve kterém mohli [jméno] [příjmení] přehlasovat přisedící. O jejich účasti na jednání obžalovaných nic nesvědčí. [jméno] [příjmení] sice dal ve své výpovědi najevo, že zamítavé usnesení ze 4. prosince 2015 odpovídalo jeho názoru, protože [jméno] [příjmení] nedoložil lékařské zprávy vysvětlující, proč nenastoupil výkon trestu ve stanovém termínu (viz druhou stranu listu čísla 1677 spisu), ale ani na podkladě toho nelze tvrdit, že je správná verze, o které se zmínil okresní soud. Stejně tak nebo dokonce s ještě vyšší pravděpodobností by se dalo pracovat s „verzí“, že [název soudu] zamítl první žádost [jméno] [příjmení] proto, že nasadil neúměrně přísný „metr“ kvůli tomu, že [jméno] [příjmení] podle jeho výpovědi den předtím předseda [název soudu] důrazně varoval s tím, že se bude dělat prověrka v jeho věcech podmíněného propuštění, a že tento obžalovaný měl podle svých slov už jednou problémy kvůli řízení v této agendě (viz list čísla 354 a druhou stranu listu čísla 1714 spisu). Ani to ale nelze považovat za prokázané. Navíc to není zásadní pro závěr o počtu skutků popsanych v obžalobě. Pro ten je naopak důležité, že nic neprokazuje, že [jméno] [příjmení] věděl v době, kdy se zamítala první z výše uvedených žádosti [jméno] [příjmení], že za chvíli přijde další a že přijde i shora zmíněná nabídka záruky ze strany nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení] a že kvůli tomu bude dávat [jméno] [příjmení] rady, aby se dal [jméno] [příjmení] podmíněně propustit na podkladě návrhu uvedeného oddílu. To nenasvědčuje závěru, že byl dán jednotící úmysl, který je podle § 116 trestního zákoníku nezbytný k tomu, aby se více skutků považovalo za pokračující trestný čin, a jenž spočívá v tom, že pachatel už při prvním útoku ví, že bude páchat útoky další nebo je s tím alespoň srozuměn. V takové situaci by tím spíš obě právě rozebíraná jednání představovala dva skutky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

10. Dále je třeba uvést, že [jméno] [příjmení] splňoval zákonné předpoklady pro to, aby byl podmíněně propuštěn, a to už 4. prosince 2015, kdy chomutovský soud zamítl jeho první shora uvedenou žádost. Zdejší soud ve svém shora zmíněném usnesení z 3. října 2019 sp. zn. 8 To 200/2019 vysvětlil, že pokud 4. prosince 2015 chyběly pouze lékařské zprávy, které by ozřejmily, proč [jméno] [příjmení] nenastoupil výkon trestu ve stanoveném termínu, měl si je [název soudu] opatřit z vlastní iniciativy (viz odstavec na přelomu deváté a desáté strany uvedeného usnesení). [jméno] [příjmení] naopak nešlo podmíněně propustit na podkladě jeho druhé žádosti, protože jí v rozporu s § 331 odst. 1 trestního řádu podal dříve, než uplynulo šest měsíců od právní moci rozhodnutí o jeho předchozí žádosti. Stejně tak ho nešlo podmíněně propustit na podkladě návrhu nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení]. Tento oddíl totiž neměl v době řízení o uvedeném návrhu právní subjektivitu. Dokládají to stanovy Tělovýchovné jednoty [příjmení], které jsou na listech čísel 1956 až 1959 spisu. Zdejší soud už ve svém shora zmíněném předchozím usnesení zdůraznil, že pokud někdo nemá právní subjektivitu, nemůže nabývat práv a povinností a nemůže tudíž podávat návrh na podmíněně propuštění ani nabídku, že se dovrší náprava odsouzeného, což je ve smyslu § 331 odst. 2 trestního řádu nedílnou součástí návrhu zájmového sdružení občanů, které se domáhá toho, aby byl někdo podmíněně propuštěn. Zároveň je ale třeba vidět, že soud může odsouzeného podmíněně propustit i bez jakéhokoli návrhu. Stanoví tak § 331 odst. 1 trestního řádu. Obžalovaní tedy vytvářeli podmínky, o kterých se pouze domnívali, že bez nich nelze [jméno] [příjmení] podmíněně propustit.

11. Dále je třeba na úvod říci už jen tolik, že se neprokázalo úplatkářské jednání [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Neexistuje tedy jiné vysvětlení pro činy, které popisuje odsuzující část a první ze zprošťujících částí tohoto rozsudku odvolacího soudu, než že šlo o důsledek jejich blízkého přátelství, o kterém se oba zmínili ve svých výpovědích. Šlo tudíž o klientelismus, a to nepřipustný, přesně jak ve svém odvolání uvedla státní zástupkyně.

12. Nyní se bude soud druhého stupně věnovat odvolacím námitkám. Začne od těch, které vznesla státní zástupkyně proti výroku o vině. Při tom bude reagovat i na některé námitky, které proti tomuto výroku vznesli obžalovaní. Pak přejde k dalším námitkám, které obžalovaní uplatnili proti témuž výroku, poté se dostane k námitkám, jež se týkají výroku o trestu, a nakonec k vyjádření, které sepsal [jméno] [příjmení] k odvolání státní zástupkyně.

13. Státní zástupkyně nejprve připomněla, že okresní soud vypustil oproti obžalobě z popisu skutku okolnosti, které v případě [jméno] [příjmení] odpovídají zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a v případě [jméno] [příjmení] zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. b) téhož zákona. Dále z napadeného rozsudku zopakovala, že obžalovaní jsou z těchto deliktů sice důvodně podezřelí, ale podle okresního soudu jejich vinu nelze shledat, i když se několikrát setkali v době, kdy se projednávaly shora uvedené žádosti, a řešili, kdy se mají podat a jak má jedna z nich vypadat, a i když [jméno] [příjmení] předal [jméno] [příjmení] peníze záhy po schůzce s [jméno] [příjmení] a pouhé dva dny po rozhodnutí o podmíněném propuštění [jméno] [příjmení]. Podle státní zástupkyně je důležité i to, že se závěr o vině [jméno] [příjmení] z přijetí úplatku neopírá jen o tyto okolnosti a o výsledky šetření jeho finanční situace, ale také o několik telefonických hovorů. Nejprve připomněla telefonát z 6. prosince 2015, při kterém se [jméno] [příjmení] u [jméno] [příjmení] ujišťoval, že je vše v pořádku, zda je to v sedm hodin ráno domluvené a koordinované, na což navazuje hovor mezi obžalovanými z 9. prosince 2015 a hovor mezi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] z 10. prosince 2015, ve kterém se [jméno] [příjmení] ptá, zda bude advokátní kancelář chtít nějaké další zástavy a něco takového a zda to platí. Z toho je podle státní zástupkyně zřejmé, že se žádost podávala v koordinaci obžalovaných a [jméno] [příjmení], poněvadž slova, „advokátní kancelář“ označují i podle okresního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

[jméno] [příjmení]. Odvolatelka současně zdůraznila, že o uvedené kanceláři spolu mluvili [jméno] [příjmení]

a odsouzený [příjmení] i v telefonických rozhovorech 11. prosince 2015 a 8. ledna 2016, kdy [jméno] [příjmení] mluvil s [jméno] [příjmení] pouhý den před schůzkou obžalovaných a na ni navazující schůzkou [jméno] [příjmení] s [jméno] [příjmení].

14. Všechny právě uvedené skutečnosti podle odvolatelky prokazují, že se obžalovaní 9. ledna 2016 setkali, aby si něco předali. Státní zástupkyně současně zdůraznila, že obzvláště od lidí znalých trestního práva nelze čekat, že při telefonátu řeknou, že si předají nějakou částku, potažmo úplatek, stejně jako nelze čekat, že se obžalovaní na úplatku domluví či ho budou šířeji naznačovat

v telefonátech, protože pokud spolu korupčníci hovoří o úplatcích v telefonu či v jiných komunikačních prostředcích dostupných orgánům činným v trestním řízení, zastírají skutečný smysl svých slov. Jestliže tedy [jméno] [příjmení] mluvil s [jméno] [příjmení] o zástavě a o advokátní kanceláři, ačkoli šlo o [jméno] [příjmení], pak to podle ní implikuje úplatek. Odvolatelka zároveň připomněla, že [jméno] [příjmení] psal 6. prosince 2015 [jméno] [příjmení] v telefonní textové zprávě, že si zřejmě nesprávně vyložil [anonymizováno] odměnu. Podle ní je důležité, že [jméno] [příjmení] tuto zprávu odeslal jen jeden den po schůzce s [jméno] [příjmení], které byla den poté, kdy [jméno] [příjmení] zamítl první žádost [jméno] [příjmení] o podmíněné propuštění, jelikož byl přesvědčen, že tehdejší důkazní situace ho neumožňuje podmíněně propustit, přičemž v přesvědčení, že by takové rozhodnutí neobstálo, ho utvrdila i schůzka s místopředsedou [název soudu] a telefonický hovor do [stát. instituce], kteréžto dvě události se odehrály den před rozhodnutím o této žádosti. To vše vede státní zástupkyni k závěru, že [jméno] [příjmení] převzal od [jméno] [příjmení] v souvislosti s podmíněným propuštěním [jméno] [příjmení] úplatek ve výši nejméně 80 000 Kč.

15. K právě citované části odvolání státní zástupkyně je třeba nejprve zdůraznit, že v ní tato odvolatelka omylem uvedla, že o advokátní kanceláři spolu hovořili i [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Psala totiž o odsouzeném [příjmení]. Evidentně ovšem myslela [jméno] [příjmení], protože spis obsahuje telefonáty tohoto odsouzeného, na něž poukázala. Slova „advokátní kancelář“ tedy sice skrytě označovala [jméno] [příjmení], jak uzavřel i okresní soud, ale nic nedokládá, že o tomto krycím názvu věděl [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení] se na něm mohl domluvit s [jméno] [příjmení], který mohl slovem o zástavě naznačovat, jestli by neměl poskytnout i něco dalšího než doklady, které se nakonec dostaly do spisu, aniž ho někdo o něco takového předtím žádal, nebo [jméno] [příjmení] mohl bez vědomí [jméno] [příjmení] před [jméno] [příjmení] předstírat, že je ve hře i nějaká jiná advokátní kancelář. Proto nelze z poznámky o zástavě činit žádné jednoznačné závěry. Důležité naopak je, co uvedl už okresní soud. Ten v napadeném rozsudku vysvětlil, že jsou obžalovaní z úplatkářského jednání důvodně podezřelí, ale neexistuje jednoznačný důkaz, na jehož základě

by se dalo bez důvodných pochybností tvrdit, že na úplatek došlo. Na tom nic nemění ani část právě rozebírané námitky, ve které státní zástupkyně odkázala na hovor mezi obžalovanými z 9. prosince 2015. Uvedený telefonát zachycuje protokol, který je na listu čísla 1265 spisu. V něm stojí, že [jméno] [příjmení] řekl, že celý příští týden soudí, na což [jméno] [příjmení] reagoval slovy, že je to dobré a, takže v pondělí ráno, raničko“ a že v pondělí něco, „šoupne“ do pošty, načež

se obžalovaní baví o tom, že se další týden případně setkají, protože [jméno] [příjmení] bude mít cestu

do Prahy. Z toho lze dovozovat dohodu o tom, kdy je třeba něco dodat k [název soudu] a že se sejdou, ale ne dohodu o úplatku. Obžalovaní totiž vypověděli, že se znají už dlouho a že se scházejí. To nevyvrací žádný důkaz. Proto je třeba vidět, že se skutkové

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

pochybnosti musejí v trestním řízení vysvětlovat ve prospěch obžalovaných. Vyplývá to z § 2 odst. 2, odst. 5 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení se na každého hledí, jako by byl nevinný, dokud není pravomocně odsouzen, a orgány činné v trestním řízení musejí zjistit skutkový stav věci,

o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

16. Ze všech právě uvedených důvodů lze v zájmu stručnosti odkázat na to, co k úplatku a podplácení uvedl okresní soud od 115. do 118. odstavce odůvodnění napadeného rozsudku. Zdejší soud se ale i tak bude údajným úplatkářstvím ještě zabývat, až bude reagovat na některé z odvolacích námitek obou obžalovaných.

17. Státní zástupkyně se dále ve svém odvolání věnovala tomu, proč je podle ní třeba jednání obžalovaných kvalifikovat i jako trestný čin nadřezování podle § 366 trestního zákoníku. Nesouhlasila totiž se závěrem okresního soudu, podle něhož neumožnili [jméno] [příjmení], aby se vyhnul trestu, neboť tento odsouzený splňoval zákonné předpoklady pro podmíněné propuštění už 4. prosince 2015, kdy se rozhodovalo o jeho první shora uvedené žádosti. Poukázala

na

to,

že o postoji odsouzeného k uloženému trestu svědčí, zda ho nastoupí včas, takže pokud tak neučiní, musí se náležitě zhodnotit důvody, jež k tomu vedly. Proto považovala za důležité, že [jméno] [příjmení] výkon trestu nenastoupil dobrovolně a že ho do něj dodali policisté. Současně připomněla, že to [jméno] [příjmení] odůvodňoval svým zdravotním stavem, k němuž doložil zprávu MUDr. [příjmení] ze 7. prosince 2015 spolu s žádankou tohoto lékaře o vyšetření v Nemocnici

[ulice], v níž však chybí razítko žádajícího lékaře. Dále zdůraznila, že MUDr. [příjmení] v této zprávě uvedl, že byl požádán o pomoc kvůli zhoršení akutního stavu [jméno] [příjmení] a že mu nejrychleji vyhověli v [nemocnice], kam odsouzeného odeslal, a že jako svědek uvedl, že ho o tuto zprávu požádal pan [příjmení], který po něm chtěl, aby ji zformuloval tak, aby byla srozumitelná pro laiky a aby tedy soudce pochopil, jak závažnou má [jméno] [příjmení] nemoc, a že předal paní [příjmení] kontakt na MUDr. [příjmení] a bylo mu divné, že se neobrátili na IKEM, jak jim doporučil. Dále státní zástupkyně připomněla, že svědek [příjmení] [příjmení] vypověděl,

že si nic takového nepamatuje, že si to nechal ověřit v nemocničním registru a že tam o ničem takovém není záznam, a že Všeobecná zdravotní pojišťovna sdělila, že MUDr. [příjmení] ani [nemocnice] nehradila žádné odpovídající úkony zdravotní péče. Dále zdůraznila, že [jméno] [příjmení] už 13. ledna 2012 požádal o odklad výkonu trestu se zmínkou o zprávě MUDr. [příjmení] z 12. ledna 2012, který v ní mimo jiné popisuje, že je život odsouzeného akutně

ohrožen

a že mu v únoru či nejpozději v březnu 2012 budou transplantována játra, načež Městský soud v Praze požádal Vězeňskou službu České republiky, aby posoudila zdravotní stav [jméno] [příjmení], a obdržel stanovisko její oblastní lékařské komise ze 6. února 2012, podle kterého měl tento odsouzený nastoupit přímo na lůžko do [stát. instituce], kde se jeho zdravotní stav ověří, aby se odstranily některé nejasnosti a pochybnosti. Dále státní zástupkyně podotkla, že [jméno] [příjmení] podal i žádost, aby mu soud poskytl před nástupem výkonu trestu přiměřenou lhůtu, aby stabilizoval svůj zdravotní stav a aby vyřídil rodinné a podnikatelské záležitosti.

18. Ze všech právě uvedených skutečností státní zástupkyně dovodila, že se [jméno] [příjmení] vyhýbal nástupu výkonu trestu, a to zejména s ohledem na zprávy MUDr. [příjmení], které vzbuzují značné pochybnosti o tom, zda tehdy zdravotní stav tomuto odsouzenému skutečně znemožňoval včasný nástup trestu. Na základě toho podle ní [jméno] [příjmení] nesplňoval všechny zákonné předpoklady pro to, aby ho soud podmíněně propustil. Tím, že se tak stalo, se tedy vyhnul části výkonu trestu.

19. K právě citovaným námitkám je třeba nejprve říci, že státní zástupkyně hovoří o pochybnostech

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

o tom, zda zdravotní stav [jméno] [příjmení] skutečně bránil v nástupu výkonu trestu. Proto je třeba zopakovat, že se důvodné skutkové pochybnosti musejí vykládat ve prospěch obžalovaných. Navíc je třeba uvést, že by [název soudu] v řízeních o podmíněném propuštění [jméno] [příjmení] jen sotva zjistil, zda příslušné pojišťovny proplatily zdravotní služby, o kterých vypovídají zmíněné lékařské zprávy. I kdyby se ale zjistilo, že [jméno] [příjmení] neměl pádný zdravotní důvod k tomu, aby nenastoupil výkon trestu, nemohlo by to vést k závěru, že nesplňoval zákonné předpoklady pro to, aby ho soud už 4. prosince 2015 podmíněně propustil. Soud sice v případě pachatele zločinu, jímž byl i [jméno] [příjmení], přihlíží v řízení o podmíněném propuštění ve smyslu § 88 odst. 3 trestního zákoníku také k tomu, zda dobrovolně nastoupil výkon trestu, ale i tak musí všechny důkazy hodnotit nejen jednotlivě, ale i v jejich souhrnu. Ukládá mu to § 2 odst. 6 trestního řádu. Proti zmíněnému pozdnímu nástupu by se tedy muselo dát na druhou miskou vah, že [jméno] [příjmení] byl ve výkonu trestu odnětí svobody poprvé, že v něm strávil více než dva roky, že nebyl jindy odsouzen, že uhradil velkou část způsobené škody, a to v řádu desítek milionů korun, že měl mimořádně kladné hodnocení z věznice, ve které se choval naprosto bez problémů a dosáhl obrovského počtu odměn, a že doložil své řádné rodinné a sociální zázemí, dokonce včetně toho, že nemá žádné daňové nedoplatky a že ho vnímá kladně obec, ve které žije a jež by byla ráda, kdyby byl podmíněně propuštěn. Svědčí o tom obsahy spisů [název soudu] značek [spisová značka] a [spisová značka]. Soud, který by za takové situace zamítl žádost [jméno] [příjmení] o podmíněné propuštění, by postupoval přehnaně formálně a zcela proti smyslu podmíněného propuštění a proti tomu, že se předpokládá kladný výchovný vliv nepodmíněného trestu odnětí svobody.

20. Právě uvedené okolnosti dokládají, že jednání obžalovaných nelze kvalifikovat jako trestný čin nadřezování podle § 366 trestního zákoníku. Toho se dopustí, kdo pomáhá pachateli trestného činu v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání, trestu nebo ochrannému opatření nebo jejich výkonu. Stanoví tak § 366 odst. 1 trestního zákoníku. Pokud tedy soud podmíněně propustí odsouzeného, který splňuje zákonné předpoklady pro takový postup, nelze mu klást tento trestný čin za vinu. Zároveň je třeba podotknout, že [jméno] [příjmení] ani [jméno] [příjmení] během řízení nedali najevo, že podle nich [jméno] [příjmení] nesplňoval zákonné předpoklady pro podmíněné propuštění v době, kdy podal svoji druhou shora zmíněnou žádost. Jde-li o žádost první, platí pro [jméno] [příjmení] totéž. Pokud [jméno] [příjmení] dospěl 4. prosince 2015 k jinému názoru a uvedenou žádost zamítl, rovněž nelze dospět k závěru, že takové rozhodnutí učinil se záměrem, aby se [jméno] [příjmení] vyhnul části výkonu trestu.

21. V souvislosti s právě rozebíranou stížnostní námitkou považuje zdejší soud za nutné uvést i to, že [jméno] [příjmení] má v Centrální evidenci stíhaných osob záznam jednak ve věci, ve které vykonával trest, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn, a dva záznamy z roku 2006. Dokládá to úřední záznam Krajského soudu v Plzni, který je na listu čísla 2157 spisu. Z toho plyne, že orgány činné v trestním řízení [jméno] [příjmení] ani neproověřovaly kvůli tomu, zda pozdním nástupem výkonu zmíněného trestu spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání

ve smyslu § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku. Toho se dopustí, kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu tím, že bez závažného důvodu nenastoupí na výzvu soudu trest odnětí svobody, nebo se jiným způsobem neoprávněně brání nástupu výkonu tohoto trestu. Státní zástupkyně tedy v právě rozebírané námitce naznačuje, že k takovému jednání mohlo dojít, ačkoli

se pro ně nevedlo žádné trestní řízení. Proto je třeba říci, že státní zástupce je povinen stíhat všechny trestné činy, o kterých se dozví. Ukládá mu to tak § 2 odst. 3 trestního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

22. Státní zástupkyně dále ve svém odvolání vyjádřila názor, že veškeré jednání obžalovaných popsané v obžalobě představuje jeden skutek, protože po předchozí dohodě postupovali tak, že [jméno] [příjmení] v úmyslu získat od [jméno] [příjmení] úplatek činil coby soudce kroky k tomu, aby rozhodoval o tom, že [jméno] [příjmení] bude podmíněně propuštěn, o čemž podle ní svědčí fakt, že obě shora uvedené žádosti byly podány v dohodnutém dni a čase, a že po zamítnutí první z těchto žádostí [jméno] [příjmení] instruoval [jméno] [příjmení], aby odstranil překážky, které bránily podmíněnému propuštění [jméno] [příjmení], přičemž [jméno] [příjmení] poskytoval jednostranné informace o procesních otázkách, které měly podstatný vliv na rozhodnutí ve věci, kterou projednával, což se vše dělo za aktivní součinnosti [jméno] [příjmení]. Obžalovaní tedy při veškerém tomto jednání naplňovali jeden záměr dílčími akty, které na sebe navazovaly tak, aby o žádosti o podmíněné propuštění [jméno] [příjmení] rozhodoval [jméno] [příjmení] a aby vedly k nezákonnému podmíněnému propuštění tohoto odsouzeného a k přijetí úplatku.

23. Právě citované námitky se už zdejší soud do značné míry věnoval. Shora už vysvětlil, že v dané věci neexistují důkazy, na jejichž podkladě by se dalo bez důvodných pochybností dospět k závěru, že se [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] dopustili úplatkářství. Stejně tak už řekl, proč je třeba rozhodovat o jednotlivých dílčích částech obžaloby jako o samostatných skutcích. Navíc je třeba zopakovat, že [název soudu] první z žádostí [jméno] [příjmení] zamítl, takže popis jednání obsažený v obžalobě i v napadeném rozsudku postrádají do jisté míry logiku, jelikož neuvádějí, proč k tomu došlo. Z toho všeho plyne, že na rozhodnutí zdejšího soudu nemůže mít vliv ani právě rozebíraná odvolací námitka.

24. Na tomto místě se zdejší soud dostává k dosud nezmíněným částem odvolání [jméno] [příjmení], které se týkaly výroku o vině. Tento obžalovaný v nich nejprve vyjádřil názor, že napadený rozsudek trpí vadami, neboť věc nebyla náležitě objasněna, že závěr okresního soudu o vině je nejasný a neúplný, protože vychází z pouhé domněnky, že byl spáchán trestný čin, zejména že obžalovaní uzavřeli, „onu“ dohodu. Okresní soud tak podle [jméno] [příjmení] nerespektoval zásadu, na jejímž podkladě musí soud v trestním řízení rozhodovat ve prospěch obžalovaného, pokud o vině existují pochybnosti, které nelze odstranit, což vyplývá z presumpce nevinny a z toho, že obžalovaný nemá v uvedeném řízení důkazní břemeno. [jméno] [příjmení] současně připomněl, že pokud se v uvedeném řízení nedosáhne praktické jistoty o důležitých skutkových okolnostech, tedy existují-li důvodné pochybnosti, které nelze odstranit ani pomocí dalších důkazů, musí se rozhodnout ve prospěch obžalovaného. Dále podotkl, že jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě nestačí k odsuzujícímu rozhodnutí. To vše pak rozvedl v následujících konkrétních námitkách.

25. [jméno] [příjmení] namítl, že okresní soud neprovedl jediný přímý ani nepřímý důkaz, který by prokazoval dohodu, jež směřovala k tomu, kdy má [jméno] [příjmení] či [jméno] [příjmení] podat žádosti o podmíněné propuštění [jméno] [příjmení] tak, aby byly přiděleny do jeho senátu, ani že dal [jméno] [příjmení] pokyn, kdy se mají tyto žádosti podat. Neexistující důkazy okresní soud podle této námítky nahradil pouhými úvahami, podle nichž k uvedené dohodě došlo nejpozději dne 16. listopadu 2015, takže napadené rozhodnutí nelze přezkoumat. [jméno] [příjmení] současně podotkl, že k uvedené dohodě by byl nutný kontakt obžalovaných, ať už telefonický či osobní, a ten by musel zachytit odposlech jejich telefonů či sledování jejich e-mailových adres či sledování jejich samotných. Proto je podle něj důležité, že ani k jedné z výše zmíněných žádostí [jméno] [příjmení] nebyl zachycen žádný jejich osobní kontakt, který by nasvědčoval tomu, že uvedenou dohodu uzavřeli. Současně podotkl, že uvedenou dohodu podle okresního soudu uzavřel nejpozději

16. listopadu 2015, takže není jasné, zda se toto datum vztahuje i ke druhé z těchto žádostí. Podle této své námítky tedy chápe slovo, „nejpozději“ tak, že měl s měsíčním předstihem určit, kdy přesně se má podat druhá zmíněná žádost.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

26. [jméno] [příjmení] současně namítl, že posledně uvedenou žádost přinesl 14. prosince 2015 v 7.30 hodin na soudní podatelnu z pokynu [jméno] [příjmení] jeho syn [jméno] [příjmení]. Dále podotkl, že [jméno] [příjmení] nezná a že ho o tomto jeho počínu téhož dne v 10.09 hodin zbytečně telefonem zpravil [jméno] [příjmení]. Teprve poté se [jméno] [příjmení] podle této své námítky ptal vedoucí soudní kanceláře [jméno] [příjmení], ale ne na to, kdo je na řadě, nýbrž komu byla věc přidělena. K oběma žádostem popsáním ve výroku napadeného rozsudku zároveň zdůraznil, že ho [jméno] [příjmení] nikdy nežádal, aby zařídil, že budou přiděleny do jeho senátu, nýbrž že se ho po podání druhé pouze ptal, jestli je možno věc vyřídit do konce roku 2015. [jméno] [příjmení] to podle této své námítky odmítl a veřejné zasedání nařídil na 7. ledna 2016.

27. K právě citované námítce je třeba nejprve uvést, že výrok napadeného rozsudku nelze chápat tak, že se dohoda o tom, kdy je třeba podat žádosti [jméno] [příjmení], musela týkat zároveň obou těchto žádostí. Soud prvního stupně sice tuto drobnost ve svém rozhodnutí výslovně nerozebral, nicméně s odkazem na konkrétní důkazy vysvětlil, proč podle něj takové dohody existovaly a kdy nejpozději vznikly. Dohoda ohledně druhé z výše uvedených žádostí [jméno] [příjmení] tedy podle něj musela být nejpozději 14. prosince 2015. Vyplývá to z části napadeného rozsudku, kterou nazval Chronologický přehled založený na důkazní situaci. Konkrétně jde o 35., 40. a 41. odstavec odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Okresní soud v těchto částech svého rozsudku rozebral důkazy, ze kterých uvedenou dohodu dovodil. V posledně zmíněném odstavci ale necitoval přesně, co vypověděla svědkyně [jméno] [příjmení], o níž také pojednává právě rozebíraná odvolací námítka. K tomu se ještě zdejší soud dostane. Důležitá je i pasáž napadeného rozsudku, kterou okresní soud nazval K ovlivňování přidělených žádostí odsouzeného [jméno] [příjmení]. Konkrétně jde o 96. a následující odstavce odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Odvolací soud musí poukázat především na 99. a 100. odstavec. Okresní soud v nich příléhavě poukázal na to, že jinak než předchozí dohodou a instrukcemi ze strany [jméno] [příjmení] nelze vysvětlit, že se obžalovaní při telefonátech bavili o konkrétních časech, ve kterých přijdou nebo přišly žádosti [jméno] [příjmení] k [název soudu]. Z toho všeho také plyne, že stačila pouze přechozí dohoda s tím, že kdyby [jméno] [příjmení] zjistil, že nebude v agendě podmíněného propuštění tak zvaně na řadě, dá to [jméno] [příjmení] vědět. Proto je třeba k právě rozebírané námítce dále uvést, že se obžalovaní osobně setkávali, ale kvůli špatné kvalitě zvuku na záznamech jejich schůzek se nepodařilo zjistit, o čem se bavili. Soud prvního stupně se pokoušel tento problém vyřešit, a tak přibral znalce Ing. [jméno] [příjmení]. Jeho závěry rozebral v 71. odstavci odůvodnění svého rozsudku. Z nich plyne, že zvuk zůstane stále tak zvaně nečitelný kvůli ruchům, které překrývaly hovor obžalovaných. To vysvětluje, proč neexistuje přímý důkaz o dohodě, které se týká právě rozebíraná odvolací námítka.

28. Přisvědčit nelze ani tomu, co [jméno] [příjmení] uvedl k [jméno] [příjmení]. Ten jistě neurčil dobu,

kdy k [název soudu] přišla druhá žádost [jméno] [příjmení] o podmíněné propuštění. Dokládají to telefonáty mezi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], které zachycují přepisy na listech čísel 1256 a 1270 spisu. Při prvním z nich se [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] ptal, zda je to domluveno v těch sedm hodin ráno, zda s tím souhlasí, zda to je v koordinaci na to pondělí, načež to [jméno] [příjmení] potvrdil, a [jméno] [příjmení] se ho ptal, zda to má odsouhlasené. Při druhém z těchto hovorů, který tito dva muži vedli 11. prosince 2015, tedy v pátek před pondělkem, kdy k [název soudu] přišla druhá z výše zmíněných žádostí, se [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] ptal, zda má informaci, jak by to tedy mělo být v pondělí, načež [jméno] [příjmení] uvedl, že v pondělí na podatelnu a když se ho [jméno] [příjmení] ptal, zda to má ověřené, [jméno] [příjmení] uvedl, že ano. To nemá jiné rozumné vysvětlení, než že [jméno] [příjmení] dopředu s [jméno] [příjmení] domlouvali, kdy je třeba uvedenou žádost podat. Žadatel o podmíněné propuštění se totiž nemusí starat o to, kdy přesně má žádost podat. Tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

odpovídá telefonát, který vedli téhož dne chvíli předtím obžalovaní a v němž [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] sdělil, že nechá žádost doručit ráno v 7.30, kdy se otevírá podatelna, a ptal se [jméno] [příjmení], zda se tak mohou dohodnout, načež [jméno] [příjmení] odpověděl, že myslí, že ano a že ještě uvidí (viz list čísla 1269 spisu).

29. Další chyba v postupu okresního soudu podle [jméno] [příjmení] spočívala v tom, že patřičně nereagoval na důkazní návrhy. Tento obžalovaný současně připomněl, že navrhl opětovný výslech svědka [jméno] [příjmení], se kterým měl podle záznamu o zahájení úkonů jiného trestního řízení z 25. září 2015 spolu s dalšími neznámými lidmi od 27. května 2009 dlouhodobě páchat trestnou činnost, za což měli dostávat nemovitosti či přísliby k jejich nákupu. Podle [jméno] [příjmení] je třeba zjistit, jestli [jméno] [příjmení] od jeho výslechu před soudem, k němuž došlo před více než dvěma roky, ohledně oné údajné trestné činnosti kontaktovala policie s tím, zda ví o této trestné činnosti tehdy nezjištěných lidí a zda se tedy v oné věci naplnila, „vyšší míra pravděpodobnosti“.

30. [jméno] [příjmení] dále zdůraznil, že okresnímu soudu navrhl, aby si vyžádal policejní spis značky [anonymizováno] [číslo] [rok], v němž byly nařízeny odposlechy telefonů, e-mailových zpráv a sledování osob proto, že s [jméno] [příjmení] údajně dlouhodobě páchal trestnou činnost. Současně připomněl, že okresní soud tento spis sice vyžádal, ale státní zástupkyně uvedla, že ho předložit nelze, aniž pro to doložila jediný přezkoumatelný důvod. Okresní soud se s tím podle této námítky neměl spokojit. Právě rozebíraný důkaz je totiž podle [jméno] [příjmení] nezbytný, aby se dala posoudit legitimita zahájení úkonů onoho trestního řízení a v něm následujících nařízení odposlechů a dalších operativně pátracích úkonů kriminální policie. To podle této námítky souvisí s tím, zda lze použít navazující úkony a zda je trestní stíhání zákonné. [jméno] [příjmení] se podle této části svého odvolání nemůže zbavit názoru, že by se ze zmíněného spisu mohly zjistit nezákonné praktiky příslušného policejního útvaru. Tím, že tento spis nebyl předložen, bylo podle něj porušeno jeho základní právo uvedené v Čl. 8 Úmluvy a v Čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť se odmítly důkazní návrhy směřující k tomu, aby se objasnilo, zda byly odposlechy pořízeny zákonně. Současně odkázal na nálezný Ústavního soudu České republiky z 27. ledna 2010 sp. zn. II ÚS 2806/08, který dospěl k závěru, že se porušilo právo na obhajobu, pokud se nevyhovělo návrhu, podle kterého se měl předložit spis.

31. [jméno] [příjmení] současně namítl, že ho postup okresního soudu a státní zástupkyně zbavuje možnosti bránit se odposlechům v řízení vedeném v oné jiné věci, protože se v ní nedá postupovat podle § 88 odst. 8 trestního řádu. I to podle něj porušuje jeho právo na spravedlivý proces. Zároveň připomněl, že podle Nejvyššího soudu České republiky není přípustné, aby se teprve odposlechem získávaly informace o tom, zda se odposlouchávaný dopustil něčeho protiprávního, nýbrž

že takový poznatek musí předcházet příkazu k odposlechu a musí pocházet ze spolehlivého zdroje a být dostatečně přesvědčivý, takže se nemůže jednat o spekulativní konstrukci, byť vedenou tak zvaným, „užitečným záměrem“, a to proto, že příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu citelně zasahuje do práva na ochranu soukromí, pročež orgány činné v přípravném řízení včetně soudce musejí důsledně respektovat zákonné podmínky, za nichž lze uvedený příkaz vydat, včetně požadavků na jeho odůvodnění. [jméno] [příjmení] v daném směru odkázal na řadu usnesení Nejvyššího soudu České republiky. Zároveň vyjádřil přesvědčení, že v oné starší věci bylo zahájení úkonů trestního řízení čistě spekulativní a že nepřipustně sloužilo jen k tomu, aby se dali sledovat a odposlouchávat funkcionáři státního zastupitelství a soudu i osoby na tyto funkcionáře napojené. Ti, kdo uvedené odposlechy vyžádali, se tudíž podle této námítky musejí obávat, že se jejich praktiky odkryjí a že za to budou potrestáni. To je podle [jméno] [příjmení] důvod, proč nebyl zmíněný policejní spis předložen, neboť si nelze představit,

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

že v oné věci stále běží odposlech a záznam telekomunikačního provozu. Podle této jeho námitky mohla mít ona věc také odložena a tím se odposlouchávaným znemožnilo, aby se obrátili na Nejvyšší soud České republiky, který jako jediný může učinit závěr, že uvedené odposlechy byly nezákonné. Ty jsou podle [jméno] [příjmení] ale i tak neúčinné, protože stojí na souboru nesmyslných a nedůvodných tvrzení, podle kterých tento obžalovaný a [jméno] [příjmení] dlouhodobě ovlivňovali výsledky trestního řízení, [jméno] [příjmení] dokonce půl roku před tím, než nastoupil k [název soudu], a podle nichž tento obžalovaný prodal v květnu 2015 za 2 600 000 Kč penzion na horách, což se v oné věci považovalo za úplatek od [jméno] [příjmení].

32. Otázkou použitelnosti odposlechů telekomunikačního provozu, o které se opírá napadený rozsudek a jež se pořídily v jiném trestním řízení, se zdejší soud zabýval už ve svém opakovaně zmíněném předchozím rozhodnutí z 3. října 2019. V něm vysvětlil, proč se o ně podle jeho názoru lze v této věci opírat (viz 19. a 80. až 85. odstavec odůvodnění uvedeného rozhodnutí). Zdejší soud na tomto názoru setrvává. Nic na tom nemůže změnit ani shora vzpomenuté rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2806/08. To se týkalo jiné záležitosti, a sice té, že nejprve byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu nařízen a díky tomu se zachytilo jednání osoby, která byla později obviněna a jejíž souvislost s trestnou činností, která se původně prověřovala, nic nedokládalo.

33. K právě rozebírané námitce je dále třeba říci, že okresní soud ve svém rozhodnutí vysvětlil, proč nepřisvědčil všem důkazním návrhům. V daném směru lze odkázat na 68. a 69. odstavec odůvodnění napadeného rozsudku. O návrhu na opětovný výslech [jméno] [příjmení] se tam sice nezmínil, ale to je logické, protože tento návrh nezazněl na konci dokazování (viz list čísla 2087 spisu). Opětovný výslech jmenovaného svědka by byl nadbytečný, poněvadž se jím má podle [jméno] [příjmení] prokazovat, zda se tento obžalovaný podílel na nějaké jiné trestné činnosti. K tomu už kladli obhájce a [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] dotazy při jeho předchozí výpovědi. Dokládá to část protokolu o hlavním líčení, která je na obou stranách listu čísla 1745 spisu.

34. K právě rozebírané námitce [jméno] [příjmení] je třeba dále podotknout, že v ní tento obžalovaný hovoří o neúčinnosti nařízení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, ale nezabývá se účinností rozhodnutí, na jehož podkladě byl [jméno] [příjmení] 7. ledna 2016 podmíněně propuštěn. Zdejší soud už uvedl, že se tak stalo na podkladě žádosti, kterou podal někdo, kdo neměl právní subjektivitu, takže z tohoto pohledu jde o chybné rozhodnutí. Není ovšem nespravedlivé či nezákonné, protože [jméno] [příjmení] splňoval zákonné předpoklady pro podmíněné propuštění a soud ho mohl podmíněně propustit i bez žádosti, a není ani neúčinné, poněvadž nabylo právní moci a jako každé jiné rozhodnutí vydané v právním státě tudíž zakládá předpokládané účinky. Pravomocná a vykonatelná jsou i nařízení, na jejichž podkladě policisté sledovali obžalované a jejich elektronickou poštu a odposlouchávali jejich telefonní kontakt. Zdejší soud tudíž nemůže přezkoumávat okolnosti, kvůli kterým došlo v jiné trestní věci na tyto procesní úkony. Proto také nemohou mít na rozhodnutí zdejšího soudu vliv odvolací námitky, ve kterých [jméno] [příjmení] uvedl, že v roce 2010 koupil na splátky zdemolovaný dům ve [obec], že společnosti B prodal Škodu Octavii za 150 000 Kč, že zaplatil za Škodu Superb asi 350 000 Kč, že jeho bratři nepracují v dozorčí a správní radě společnosti B a že si mezi sebou nepřevádějí peníze, a že je v povolení odposlechů pouze uvedeno, že stejně jako [jméno] [příjmení] zná práci policie, a tak je nutno věc vyšetřovat skrytě, aby se nezmařily důkazy. Z téhož důvodu nelze přiznat váhu části odvolání [jméno] [příjmení], podle níž tento obžalovaný nemá informace o jednání [jméno] [příjmení] s [stát. instituce]. Souvislost této námitky s danou věcí ostatně ani není zřejmá.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

35. [jméno] [příjmení] dále namítl, že odposlechy nařídil místně nepřislušný soud, což odporuje nálezu Ústavního soudu z 19. dubna 2016 sp. zn. Pl. ÚS 4/14. Tuto námitku uplatnil už proti předchozímu odsuzujícímu rozsudku, který okresní soud v této věci vydal 29. dubna 2019. Zdejší soud se už tedy touto záležitostí zabýval. Učinil tak v 86. odstavci odůvodnění svého usnesení z 3. října 2019 sp. zn. 8 To 200/2019. Proto v zájmu stručnosti odkazuje na tuto část svého předchozího rozhodnutí.

36. [jméno] [příjmení] dále ve svém odvolání připomněl, že výrok rozsudku musí podle § 120 odst. 3 trestního řádu popisovat místo, čas a způsob spáchání trestného činu a případně i jiné skutečnosti, kterých je třeba k tomu, aby se skutek nedal zaměnit s jiným. Tomu podle něj napadené rozhodnutí odporuje, a to mimo jiné proto, že nepopisuje rozhodující záležitost, kterou je způsob, jakým obžalovaný trestný čin spáchal. To v uvedeném výroku podle [jméno] [příjmení] chybí proto, že v něm okresní soud neuvedl, jak obžalovaní uzavřeli výše zmíněnou údajnou dohodu a zda tedy dal telefonicky, e-mailem nebo osobně [jméno] [příjmení] pokyn, kdy přesně má shora uvedené žádosti podat. Také tuto námitku uplatnil už proti dříve vydanému odsuzujícímu rozsudku okresního soudu. Soud prvního stupně se tím v nově vydaném rozsudku zabýval na základě pokynu odvolacího soudu, který vznikl kvůli této starší námitce. Už tehdy zdejší soud podotkl, že se někdy nepodaří zjistit, ve který okamžik pachatelé uzavřeli dohodu, na jejímž podkladě potom jednali. Soud prvního stupně k tomu navíc správně napsal, že podstatné je toto jednání a nikoli, kdy se na něm pachatelé dohodli. Proto je třeba vidět, že napadený rozsudek uvádí, kdy, kde a jak [jméno] [příjmení] podle závěru soudu prvního stupně jednal. To platí pro ty záležitosti, které

se podařilo zjistit. Soud prvního stupně přitom ve svém rozhodnutí poukázal na příslušné důkazy. Proto nemůže mít právě rozebíraná námitka vliv na rozhodnutí zdejšího soudu.

37. [jméno] [příjmení] dále ve svém odvolání připomněl, že soud musí ve výroku rozsudku uvést všechny skutkové okolnosti, které odpovídají zákonným znakům příslušného trestního činu. V dané věci tedy měl okresní soud podle tohoto obžalovaného skutkově vyjádřit znaky přečinu uvedeného v § 329 odst. 1 trestního zákoníku, které spočívají v tom, že pachatel jedná v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. Za takový popis skutku nelze podle něj považovat ve výroku uvedené „nezjištěné místo a čas“, kdy byla uzavřena výše zmíněná údajná.

38. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí jasně popsal, v čem spatřuje výhodu, kterou obžalovaní poskytli svým jednáním [jméno] [příjmení]. Jeho závěry jsou v tomto směru správné. Je totiž jasné, že bez shora popsané konkrétní aktivity obou obžalovaných by se nedal návrh nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení] projednat ve prospěch [jméno] [příjmení]. Není ovšem pravdou, že by se nedal vůbec projednat a rozhodnout, jak stojí ve výroku napadeného rozsudku. Tento právní názor není přesný. Soud totiž může určitou věc rozhodnout i v neprospěch toho, kdo uvedené řízení vyvolal. Kdyby tedy [název soudu] návrh zmíněného oddílu zamítl, i tak by věc projednal a rozhodl.

39. Okresní soud popsal jednoznačně i další výhodu, kterou obžalovaní poskytli [jméno] [příjmení]. Ta spočívala v tom, aby se daná věc s největší pravděpodobností dostala do senátu, jehož členem byl [jméno] [příjmení], což se nakonec i stalo. Proto je třeba vidět, že podle rozvrhu práce [název soudu] a podle výpovědí [jméno] [příjmení] a svědkyně [jméno] [příjmení], další soudkyně téhož soudu, byly na uvedeném soudu dva senáty, které se zabývaly agendou podmíněného propuštění. Ze šlo o právě rozebíranou snahu, dokládají okolnosti, které už zdejší soud popsal v tomto svém rozhodnutí a na něž poukázal okresní soud v napadeném rozsudku. Starost obžalovaných, aby se žádosti [jméno] [příjmení] dostaly k uvedenému soudu v určitý čas, nemohla mít jiný význam než ten, aby věc pokud možno rozhodoval senát, jehož členem byl [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení] sice tvrdí, že to bylo kvůli tomu, aby se žádost o podmíněné propuštění stihla

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

projednat do Vánoc, ale s tím evidentně nemůže souviset to, zda se uvedený návrh podá v určitou hodinu některého dne, což platí především pro první z výše zmíněných žádostí [jméno] [příjmení], která přišla k [název soudu] už 16. listopadu 2015. Tehdy bylo do konce roku ještě hodně času.

40. I v další části svého odvolání se [jméno] [příjmení] věnoval dohodě, kterou podle okresního soudu uzavřel s [jméno] [příjmení]. Podle něj ji nedokazuje ani to, že mu [jméno] [příjmení] 16. listopadu 2015 telefonoval, že v 7.30 hodin podal první z výše uvedených žádostí. To by mělo podle této námitky logiku tehdy, kdyby měl [jméno] [příjmení] zmanipulovat přidělení spisu do svého senátu v rozporu s rozvrhem práce [název soudu]. Tato námitka neodpovídá napadenému rozsudku. Okresní soud totiž neřekl, že [jméno] [příjmení] rozhodoval o právě uvedené žádosti v rozporu s rozvrhem práce [název soudu], nýbrž že byl podle tohoto rozvrhu členem jednoho ze senátů, který se věnoval agendě podmíněného propuštění, a že obžalovaní jednali tak, aby o zmíněné žádosti rozhodoval s největší pravděpodobností.

41. [jméno] [příjmení] dále ve svém odvolání uvedl, že spis na konci vyšetřování obsahoval fotografie, které už v něm nejsou a jež policisté pořídili 9. ledna 2016 v obchodu v [obec], kde přes regál fotili, jak obžalovaní seděli u stolku a pili kávu. [jméno] [příjmení] zdůraznil, že tehdy [jméno] [příjmení] upozornil, že je před obchodem jedno z vozidel, ve kterých ho policisté od rána sledovali. Okresní soud se podle této námitky neměl spokojit s vyjádřením státní zástupkyně, podle něhož nejsou k dispozici jiné fotky, než které jsou ve spise. [jméno] [příjmení] současně podotkl, že mu není jasné, proč ve spise nejsou nejen už zmíněné snímky, ale ani fotodokumentace,

kteřou si pořídil policista, jenž sledoval celníky, kteří 9. ledna 2016 nezákonně prohlíželi tohoto obžalovaného a jeho auto. Podle [jméno] [příjmení] se nabízí, že tyto fotky svědčily proti konstrukci, podle které došlo na úplatek, a tak bylo zbytečné je ve spise ponechat. To ale podle něj dokládá, že orgány činné v přípravném řízení neobjasňovaly v rozporu s § 2 odst. 5 trestního řádu stejně pečlivě skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaných. Totéž podle něj platí proto, že kriminalisté neprovedli biologický přezkum peněz zajištěných u [jméno] [příjmení]. To se podle této části odvolání vymyká běžným vyšetřovacím postupům, přičemž se nelze spokojit s tím, že to bylo kvůli dekonspiraci.

42. Právě citovaná část odvolání [jméno] [příjmení] nemůže mít vliv na rozhodnutí zdejšího soudu.

Jak už totiž bylo řečeno, okresní soud správně uzavřel, že se bez důvodných pochybností neprokázalo, že [jméno] [příjmení] předal [jméno] [příjmení] nějaký úplatek. Stejně tak dal okresní soud najevo, že bylo chybou, že se policisté nepokusili zajistit kriminalistické stopy na peněžích, které jim předložila [jméno] [příjmení]. Soud prvního stupně přiléhavě poukázal i na to, že nelze považovat za pádný argument, podle něhož policisty k tomuto postupu vedla snaha zabránit dekonspiraci. S [jméno] [příjmení] totiž byli v přímém kontaktu, takže bylo zřejmé, že tato svědkyně musela od té chvíle vědět, že se o [jméno] [příjmení] zajímají. Proto lze v zájmu stručnosti odkázat na úvahy, které okresní soud popsal především v 70. a 74. odstavci svého rozsudku. Uvedený soud v nich vysvětlil, proč podle jeho závěrů nelze uzavřít, že [jméno] [příjmení] poskytl [jméno] [příjmení] úplatek.

43. [jméno] [příjmení] dále brojil proti závěru okresního soudu, podle něhož vyhodnotil 7. ledna 2016 ve veřejném zasedání žádost [jméno] [příjmení] o podmíněné propuštění jako návrh občanského sdružení na podmíněné propuštění tohoto odsouzeného, čímž za součinnosti [jméno] [příjmení], který plnil jeho pokyny, vytvořil nepřípustně podmínky k procesnímu postupu, který umožnil předmětnou věc projednat a rozhodnout, což podle uvedeného soudu bez jeho protiprávní iniciativy nešlo, takže by [jméno] [příjmení] nemohl být na podkladě své žádosti podané 14. prosince 2015 podmíněně propuštěn, čehož si byli obžalovaní podle okresního soudu vědomi. Tato část výroku podle [jméno] [příjmení] odporuje obsahu spisu, a to i

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

přesto, že zmíněná žádost vykazovala určité nedostatky. Tento obžalovaný současně vyjádřil názor, že šlo o žádost odsouzeného s návrhem občanského sdružení na přijetí záruky, což stálo na její první a poslední straně, takže podle svého obsahu představovala dva návrhy. Proto k ní podle této své námitky přistoupil tak, že se nerozhodovalo o návrhu odsouzeného, nýbrž o návrhu uvedeného sdružení, což dokládá protokol o veřejném zasedání. Podle něj je dále důležité, že k [název soudu] přišly 4. a 5. ledna 2016 přílohy, které obsahovaly totožný návrh na přijetí záruky. [jméno] [příjmení] tedy podle této své námitky [jméno] [příjmení] pouze žádal, aby předložil zápis o tom, kdo a jakým způsobem návrh projednal, nikoli aby se tento návrh předkládal znovu. [jméno] [příjmení] proto coby účastníka uvedeného řízení požádal, aby doplnil protokol o jednání výboru TJ [příjmení] o tom,

jak byla společenská záruka projednána a nabídnuta, protože v žádosti ze 14. prosince 2015 stálo, že k opětovné žádosti [jméno] [příjmení] o podmíněné propuštění vede skutečnost, že to ve smyslu

§ 331 odst. 2 trestního řádu navrhla též Tělovýchovná jednota [příjmení], oddíl nohejbalu. Ta podle této námitky nabídla, že převezme záruku za dovršení nápravy jmenovaného odsouzeného, a v jedné z příloh této žádosti byl dokument s hlavičkou [příjmení] [příjmení], oddíl nohejbalu nazvaný „Nabídka záruky zájmového sdružení občanů za dovršení nápravy odsouzeného [jméno] [příjmení]“, v jehož závěru stojí, že se o poskytnutí této záruky rozhodlo po zralé úvaze a s plným vědomím dílu odpovědnosti. [jméno] [příjmení] současně namítl, že [jméno] [příjmení] zná asi třicet let a že jsou přátelé. Proto je pro něj nepřipustné kriminalizovat to, že jej vyzval, aby doplnil návrh

na podmíněné propuštění [jméno] [příjmení].

44. Úvod právě rozebírané odvolací námitky je správný. Soud prvního stupně se vyjádřil nepřesně, jestliže uvedl, že [jméno] [příjmení] 7. ledna 2016 vyhodnotil žádost [jméno] [příjmení] o podmíněné propuštění jako návrh občanského sdružení. [jméno] [příjmení] totiž tehdy při soudním jednání výslovně uvedl, že nebude rozhodovat o žádosti [jméno] [příjmení], protože je s ohledem na shora vzpomenutý § 331 odst. 1 trestního řádu předčasná (viz list čísla 61 spisu [název soudu] značky [spisová značka]). Proto také uvedený soud nerozhodoval o této žádosti, nýbrž o návrhu nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení]. Stejně tak už zdejší soud vysvětlil, že [jméno] [příjmení] splňoval zákonné předpoklady pro podmíněné propuštění a že ho soud takto mohl propustit i bez jakékoli žádosti. Zároveň je ovšem zřejmé, že jestliže [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] podal všechny shora uvedené informace o tom, jak je třeba záruku a návrh uvedeného oddílu [příjmení] [příjmení] doplnit, měl evidentně za to, že by bez toho nešlo na podkladě úkonů tohoto oddílu [jméno] [příjmení] podmíněně propustit. Toto jednání vyznívalo ve prospěch [jméno] [příjmení]. Na tom nic nemění fakt, zda jsou obžalovaní přátelé. Úřední osoba může zneužít svou pravomoc i kvůli přátelství s někým dalším. Navíc lze v této souvislosti odkázat na 112. odstavec odůvodnění už zmíněného staršího usnesení odvolacího soudu, které pojednává o tom, kdy je soudce vyloučen z určité věci. Zdejší soud už také v tomto svém rozsudku poukázal na to, že se neprokázalo úplatkářské jednání, a tak nelze počiny [jméno] [příjmení] vysvětlit jinak než přátelstvím s [jméno] [příjmení]. V jiných řízeních [jméno] [příjmení] nakládal s předčasnými žádostmi o podmíněné propuštění jinak. Odsouzené na předčasnost jejich žádostí upozornil, oni je vzali zpět a on to vzal na vědomí (viz listy čísel 1359 až 1461 spisu). I to dokládá, že v dané věci šlo o nepřipustný klientelismus.

45. [jméno] [příjmení] dále ve svém odvolání zdůraznil, že okresní soud byl v této věci ve smyslu § 264 odst. 1 trestního řádu vázán právním názorem, který ve svém přechozím usnesení vyslovil odvolací soud, a byl povinen provést úkony a doplnění, které mu tento soud nařídil. Proto připomněl, že odvolací soud ve svém rozhodnutí z 3. října 2019 opakovaně poukázal na nutnost objasnit skutečnost, zda [jméno] [příjmení] mohl být podmíněně propuštěn i bez žádosti podle § 331 odst. 1 trestního řádu. Okresní soud se tím podle [jméno] [příjmení] nezabýval, protože to

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

označil

za nadbytečné s tím, že k takovému postupu nedošlo. Dále [jméno] [příjmení] namítl, že [jméno] [příjmení] mohl být podle § 331 odst. 3 trestního řádu podmíněně propuštěn i bez nařízení veřejného zasedání, neboť stačilo učinit dotaz na státního zástupce, zda s tím souhlasí, a oslovit ředitele věznice, jestli rovněž navrhuje podmíněně propuštění. Z toho podle [jméno] [příjmení] plyne, že kdyby ho vedl záměr poskytnout [jméno] [příjmení] neoprávněnou výhodu a propustit jej takřka okamžitě, pak stačilo udělat právě popsané kroky a [jméno] [příjmení] mohl být do dvou dnů propuštěn i bez veřejného zasedání. Okresní soud se podle této části odvolání [jméno] [příjmení] touto obhajobou nezabýval, ač stačilo, aby vyslechl státního zástupce [jméno] [příjmení] a ředitele věznice, který si na [jméno] [příjmení] určitě pamatuje, protože se [jméno] [příjmení] po prvním zamítavém rozhodnutí ptal, proč se tak stalo, a řekl: „kdo jiný by měl být podmíněně propuštěn“. [jméno] [příjmení] zároveň vyjádřil názor, že na podkladě pokynu odvolacího soud měl soud prvního stupně i bez návrhu stran vyslechnout nejen ředitele věznice, ale i vězeňského vychovatele [jméno] [příjmení]. Současně namítl, že § 329 trestního zákoníku vyžaduje nejen úmysl porušit zákon, ale i tak zvaný druhý úmysl, a sice způsobit jinému škodu nebo neoprávněný prospěch, ať už materiální či nemateriální. Proto připomněl, že odvolací soud v této věci ve svém předchozím rozhodnutí požadoval, aby se prokázalo, že tento obžalovaný coby soudce přivodil [jméno] [příjmení] neoprávněný prospěch spočívající v podmíněném propuštění, na které by jinak neměl nárok.

46. K právě citované námitce je třeba nejprve říci, že zdejší soud už ve svém usnesení z 3. října 2019 sp. zn. 8 To 200/2019 poukázal na to, že odsouzeného lze podmíněně propustit, i když o to nepožádá a nikdo to nenavrhne. Odvolací soud to připomněl ze dvou důvodů. První spočíval v tom, aby si okresní soud ujasnil, zda v daném případě šlo o dokonáný čin nebo o jeho pokus. K této záležitosti se zdejší soud ještě dostane. Druhý důvod, proč odvolací soud poukázal na to, že odsouzeného lze podmíněně propustit i bez žádosti či návrhu, tkvěl v tom, že podle už zmíněného předchozího rozsudku okresního soudu neoprávněná výhoda [jméno] [příjmení] spočívala v tom, že byl podmíněně propuštěn. Proto zdejší soud okresnímu soudu uložil, aby se zabýval i touto záležitostí. V důsledku toho se v nyní napadeném rozhodnutí popis skutku změnil. Podle tohoto rozhodnutí jednání obžalovaných neumožnilo, že byl [jméno] [příjmení] podmíněně propuštěn, ale že se tak stalo na podkladě návrhu nohejbalového oddílu TJ [příjmení]. Z postupu obžalovaných je zřejmé, že o jiných možných postupech v tu chvíli buď nevěděli anebo o nich nepřemýšleli, snad proto, že by je považovali za příliš nápadné.

47. S právě rozebíranou námitkou souvisí i to, co už bylo řečeno, a sice že okresní soud ve výroku napadeného rozsudku správně popsal, v čem spočívala výhoda, kterou dostal [jméno] [příjmení]. Podstatné je, že to jako uvedenou výhodu museli brát oba obžalovaní, protože [jméno] [příjmení] evidentně věděl, že [jméno] [příjmení] nemůže podat další žádost o podmíněné propuštění dříve než šest měsíců od právní moci rozhodnutí o jeho předchozí žádosti. To vyplývá z faktu, že na to [jméno] [příjmení] upozornil a že ho rovnou začal směřovat tak, aby nabídka záruky ze strany nohejbalového oddílu TJ mohla vést k podmíněnému propuštění [jméno] [příjmení]. S tím souvisí následující část odvolání [jméno] [příjmení].

48. Právě jmenovaný obžalovaný poukázal na řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, podle nichž musí být pohnutka, která je zákonným znakem trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, zjištěna na podkladě konkrétních skutkových okolností ohledně toho, co bylo cílem protiprávního jednání úřední osoby. Obžalovaný [příjmení] současně zdůraznil, že pokud úřední osoba podle těchto rozhodnutí neoprávněně opatří a jinému předá informace z jinak nepřístupných zdrojů, pak je rozhodné, k čemu měly sloužit a zda byly prostředkem k tomu, aby pachatel nebo někdo jiný dosáhl nějakého reálného prospěchu. Zároveň poukázal na další

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

rozhodnutí téhož soudu, podle kterých je nepřijatelný požadavek, aby se právě rozebíraný zákonný znak trestného činu dovozoval z toho, že obviněný vyšel, „vstříc“ svědkovi, neboť to s ohledem

na všechny zjištěné skutečnosti nebyl dostatečný podklad pro závěr, že tím sledoval nějaký prospěch.

49. Právě zmíněné závěry Nejvyššího soudu České republiky se týkají informací, které pachatel předal někomu dalšímu. V dané věci jde sice o totéž, nicméně ze shora uvedeného popisu skutku je zřejmé, co tím [jméno] [příjmení] sledoval. Díky nim totiž označil návrh nohejbalového oddílu TJ [příjmení] za řádný a na jeho podkladě pak [jméno] [příjmení] podmíněně propustil. Je tedy jasné, k čemu uvedené informace sloužily, jak se použily a jaký prospěch přinesly tomuto odsouzenému. Právě rozebíraná odvolací námitka tedy nemůže mít vliv na rozhodnutí zdejšího soudu.

50. [jméno] [příjmení] dále připomněl, že okresní soud podle předchozího usnesení odvolacího soudu neuvedl v původním rozsudku žádný důkaz, který dokládá, že tento obžalovaný chtěl v řízení

o první z výše uvedených žádostí [jméno] [příjmení] opatřit výhodu spočívající v tom, že bude podmíněně propuštěn, aniž pro to tento odsouzený splňoval zákonné předpoklady. Současně namítl, že zamítavé rozhodnutí o této žádosti nesvědčí pro závěr, že si 16. listopadu 2015 s [jméno] [příjmení] telefonoval s cílem, aby byl [jméno] [příjmení] podmíněně propuštěn. Dále zdůraznil, že na tento hovor došlo podle odposlechu až poté, co byla uvedená žádost podána, a že kdyby ho vedl záměr, který popisuje okresní soud, mohl [jméno] [příjmení] vyzvat, aby doplnil příslušné lékařské zprávy. Zároveň podotkl, že na druhou z těchto okolností poukázal už Krajský soud v Plzni. Dále zopakoval část své obhajoby, podle níž záznam zmíněného telefonátu neodpovídá skutečnosti, poněvadž mu tehdy volal [jméno] [příjmení] a sdělil mu, že podal po otevření podatelny žádost, a podle které není v tomto hovoru slyšet návrh [jméno] [příjmení], aby šli na kávu, nýbrž že tomuto spoluobžalovanému řekl, „tak ty chceš jít na kávu?“ a pokračoval, že nemá čas

a že má práci. [jméno] [příjmení] současně podotkl, že není logické, aby volal [jméno] [příjmení] a ptal

se ho, zda chce jít na kávu a zároveň mu řekl, že to nejde. [jméno] [příjmení] podle této své námitky nemohl vědět, že je [jméno] [příjmení] právě v [obec], a intonace jeho hlasu dokládá, že chtěl hovor ukončit, protože měl pracovní povinnosti. Podle této námitky je nelogické i to, aby ho [jméno] [příjmení] při tomto hovoru informoval, že předtím podal žádost [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení] současně zdůraznil, že tuto informaci pouze přijal se slovy, „tak dobrý“. Nic z toho podle něj nelze považovat za důkaz o údajné předchozí dohodě, protože tento hovor následoval po podání žádosti.

51. Zdejší soud už ve 103. odstavci odůvodnění svého usnesení z 3. října 2019 sp. zn. 8 To 200/2019 vysvětlil, že je jedno, kdo komu z obžalovaných 16. listopadu 2015 volal. Stejně tak už v tomto svém rozsudku řekl, že okresní soud správně uzavřel, že není jiné logické vysvětlení, které

by ozřejmilo, proč spolu obžalovaní řešili přesný okamžik, kdy k [název soudu] přišla první z výše uvedených žádostí, než to, aby se s největší pravděpodobností dostala do senátu, jehož členem byl [jméno] [příjmení]. Pokud jde o žádost druhou, okresní soud příležitostně poukázal na rozhovor mezi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], ve kterém zaznělo, že je záležitost domluvena tak, kdy přesně se má uvedená žádost podat. Zdejší soud už příslušné telefonáty mezi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] citoval. To, zda chtěl [jméno] [příjmení] podle intonace svého hlasu hovor kvůli pracovní zaneprázdněnosti ukončit, rovněž není důležité. Podstatné je, jaké informace v uvedeném hovoru zazněly. Soud prvního stupně je popsal v napadeném rozsudku, konkrétně v 35. odstavci jeho odůvodnění. Proto lze tedy na tuto část jeho rozhodnutí odkázat. Ohledně první žádosti [jméno] [příjmení] se ale neprokázalo nic jiného, než že [jméno]

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

[příjmení] a [jméno] [příjmení] synchronizovali okamžik, kdy je třeba žádost podat. Zdejší soud se později dostane k tomu, zda lze takové jednání považovat za trestné.

52. [jméno] [příjmení] dále vyjádřil názor, že obžaloba popisuje tři samostatné skutky, a tak měl okresní soud této obžaloby oba obžalované zprostit podle § 226 písm. a) trestního řádu, protože neprovedl důkazy nasvědčující tomu, že byly spáchány v ní uvedené skutky. Zároveň poukázal na předchozí rozhodnutí odvolacího soudu vydané v této věci, podle kterého výrok původně vydaného rozsudku popisuje dva skutky, z nichž jeden představuje údajné počiny obžalovaných, které se pojí k žádosti [jméno] [příjmení] z 16. listopadu 2015, a druhý jejich údajné jednání spojené s druhou výše uvedenou žádostí a s návrhem sportovního oddílu. Zároveň připomněl už zmíněný právní názor odvolacího soudu, podle kterého měli být [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] zproštěni obžaloby ohledně údajného úplatkářství, dospěje-li soud k závěru, že existuje reálná možnost, že na ně nemuselo nutně dojít současně s jednáním ohledně zmíněných žádostí. Proto označil za nesprávné, že okresní soud výrok o úplatkářském jednání stejně jako ve svém původním rozsudku vypustil. Podle [jméno] [příjmení] tak ve vztahu k domnělé korupci chybí výrok podle § 226 písm. a) trestního řádu, jímž by byli on i [jméno] [příjmení] obžaloby zproštěni.

53. Právě citovaná část odvolání [jméno] [příjmení] vychází z toho, co odvolací soud uvedl ve svém opakovaně zmíněném starším rozhodnutí, které vydal v této věci. Soud prvního stupně se těmito právními názory zdejšího soudu neřídil. To je v rozporu s § 264 odst. 1 trestního řádu. Stejně tak už odvolací soud vysvětlil, proč obžaloba popisuje tři skutky, a to i kdyby existovala možnost,

že [jméno] [příjmení] vedl jednotící záměr, který mu napoprvé nevyšel. Jak už navíc bylo řečeno, nic nedokazuje, že [jméno] [příjmení] věděl už 5. prosince 2015, kdy [název soudu] zamítl za jeho účasti první žádost [jméno] [příjmení] o podmíněně propuštění, že přijde žádost druhá, ze strany [jméno] [příjmení] předčasná, a že ze strany nohejbalového oddílu TJ [příjmení] přijde záruka

za dovršení nápravy tohoto odsouzeného a že poté přijde výslovná žádost tohoto oddílu a její doplňky, kterých bylo třeba k tomu, aby se zmíněná nabídka dala považovat za řádnou. Stejně tak už ale zdejší soud řekl, proč nelze vyhovět návrhu [jméno] [příjmení], podle kterého je třeba obžalované zprostit v plném rozsahu podle § 226 písm. a) trestního řádu. S touto výjimkou je právě rozebíraná odvolací námitka správná.

54. [jméno] [příjmení] dále zdůraznil, že odvolací soud ve svém předchozím rozhodnutí k žádosti ze 14. prosince 2015 uvedl, že obsah spisu zatím nasvědčuje závěru, že [název soudu] neměl [jméno] [příjmení] 7. ledna 2016 podmíněně propustit, byť se toto rozhodnutí opřelo o návrh, který patrně podal někdo, kdo k tomu neměl právo. K tomu [jméno] [příjmení] podotkl, že spis vykazuje z jeho viny určité nedostatky, protože přehlédl, že v něm není příslušná plná moc, a neprověřil právní subjektivitu sportovního sdružení. Zároveň namítl, že je jen člověk a může se mýlit. Podle něj je naopak podstatné, že okresní soud nerespektoval ani právě zmíněný právní názor odvolacího soudu.

55. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, že zdejší soud ve svém předchozím rozhodnutí uvedl, že oddíl nohejbalu [příjmení] [příjmení] patrně nemohl podat návrh na podmíněně propuštění [jméno] [příjmení], protože tehdy ještě ve spise nebyly stanovy [příjmení] [příjmení] z rozhodné doby. Tyto stanovy jsou už k dispozici. Zdejší soud již řekl, že podle nich uvedený oddíl neměl právní subjektivitu a že proto [název soudu] neměl na podkladě návrhu tohoto oddílu [jméno] [příjmení] podmíněně propustit. [jméno] [příjmení] namítá, že si toho nevšiml. Okresní soud mu ale neklade za vinu, že věděl o právě rozebírané záležitosti. Jmenovaný obžalovaný tedy poukazuje na něco, co nemá vliv na závěr o tom, zda se dopustil jednání, které je třeba kvalifikovat podle ustanovení trestního zákoníku. Právě rozebíraná námitka [jméno] [příjmení] lze totiž přisvědčit v tom, že se každý člověk může mýlit. Totéž platí pro fakt, že přehlédl i další chyby, které

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

spočívaly v tom, že [jméno] [příjmení] podával svým jménem druhou z výše uvedených žádostí [jméno] [příjmení], ve které bylo napsáno, že o podmíněné propuštění tohoto odsouzeného žádá i nohejbalový oddíl TJ [příjmení], a že [jméno] [příjmení] nedoložil ani plnou moc, jež ho opravňovala jednat za zmíněný oddíl. I tomu se už zdejší soud věnoval ve svém předchozím rozhodnutí, které vydal v této věci. Z žádné z nich se v dané věci nedovozuje trestní odpovědnost obžalovaných. Proto nemohou hrát zásadní roli. Okresní soud totiž správe uzavřel, že [jméno] [příjmení] splňoval zákonné předpoklady k tomu, aby ho soud podmíněně propustil. Když už to tedy [název soudu] neudělal 5. prosince 2015, mohl to tuto chybu napravit 7. ledna 2016, a to nikoli na podkladě návrhu nohejbalového oddílu TJ [příjmení], ale z vlastní iniciativy.

56. S právě uvedenými skutečnostmi souvisí i další část odvolání [jméno] [příjmení]. Ten v ní namítl, že z žádného důkazu nevyplývá, že [jméno] [příjmení] nesplňoval podmínky pro podmíněné propuštění. Proto podle něj neobstojí závěr okresního soudu, podle něhož obžalovaní v rozporu se zákonem vytvářeli podmínky pro nezákonné podmíněné propuštění tohoto odsouzeného. [jméno] [příjmení] současně zdůraznil, že [jméno] [příjmení] splňoval podmínky pro podmíněné propuštění více než kdo jiný, což dokazují jeho hodnocení z příslušných spisů. Okresní soud se jimi podle této námítky nezabýval a zmínil se o nich jen na okraj. Stejně tak má [jméno] [příjmení] za to, že neobstojí závěr okresního soudu, podle něhož obžalovaní nerespektovali rovnost účastníků. V této souvislosti podotkl, že [jméno] [příjmení] pouze telefonicky a e-mailem upozornil, aby doplnil žádost ze 14. prosince 2015 a že nežádal nic jiného než protokol o projednání záruky v představenstvu TJ [příjmení]. Současně zdůraznil, že tento protokol není obligatorní, nýbrž fakultativní součástí spisu, takže [jméno] [příjmení] mohl být 7. ledna 2016 podmíněně propuštěn i bez něj. Tím podle této své námítky nemohl naplnit znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Současně zdůraznil, že civilní soudce musí účastníky řízení upozornit na nedostatky návrhu a vyzvat je, aby je doplnili. Také proto nelze podle něj stejné chování trestního soudce hodnotit jako trestný čin.

57. Obžalovaný [jméno] [příjmení] neměl podle této části dovolání za cíl poskytnout neoprávněnou výhodu klientovi [jméno] [příjmení], nýbrž mít spis kompletní podle zavedených pravidel, protože mu předseda [název soudu] 3. prosince 2015 se slovy „já vás důrazně varuji“ řekl, že se v lednu 2016 prověří jeho věci v agendě podmíněného propuštění. Proto také podle této námítky kvůli své ochraně [jméno] [příjmení] uvedl, aby „si to“ doplnil podle komentáře k trestnímu řádu. Současně namítl, že okresní soud označil jeho komunikaci coby soudce s [jméno] [příjmení] coby obhájcem za protiprávní, ačkoli trestní řád nestanoví, že soudce nemůže komunikovat s obhájcem například o doplnění návrhu nebo o stanovení kauce. Právní předpisy podle této námítky stanoví jen to, že soudce musí postupovat nestranně, což by soudce porušil například tehdy, kdyby s jedním z odsouzených jednal a s jiným nikoli, ale není vyloučeno, aby s obhájcem projednával otázky související s vedením řízení, a je na soudci, jakou formu komunikace k tomu zvolí. [jméno] [příjmení] není podle této námítky zřejmé, co je nezákonného na tom, že s odkazem na znění a komentář k § 6 trestního řádu vyzval obhájce [jméno] [příjmení], aby návrh doplnil. Podle této námítky šlo o poukaz na obecně známou a široké veřejnosti přístupnou odbornou literaturu, a nikoli o to, že by s obhájcem projednával procesní otázky nebo mu podával informace, které nebyl oprávněn sdělit ve smyslu § 80 odst. 3 zákona o soudech a soudcích. Toto ustanovení má podle právě citované námítky na mysli jiné soudcovy postupy.

58. [jméno] [příjmení] současně vyjádřil názor, že kdyby se měl označit názor okresního soudu za správný, pak by museli být trestně stíháni všichni soudci, kteří v zájmu rychlosti řízení zcela běžně obdobným způsobem komunikují s obhájci bez ohledu na to, zda je osobně znají. Názor okresního soudu by tak podle tohoto obžalovaného mohl popřít zásadu nezávislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

soudcovského rozhodování. V případě takto rozdílných pohledů na věc má mít přednost ústavní zásada soudní nezávislosti. Soud prvního stupně měl tedy podle této námitky svůj názor vysvětlit více, zejména v tom směru, v čem podle něj soudce postupoval jednostranně, aby šlo dospět k závěru, že porušil § 80 odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích. [jméno] [příjmení] podle této námitky nepostupoval jednostranně, protože i strany svými návrhy přispívaly k tomu, aby se vyřešil předmět řízení.

59. Právě citovaná část odvolání [jméno] [příjmení] opět patřičně nereaguje na to, že došlo ke shora popsanému posunu v popisu skutku, a to v tom směru, že podle nově vydaného rozsudku oproti původnímu rozhodnutí okresního soudu nevedlo jednání obžalovaných k tomu, že byl [jméno] [příjmení] nesprávně podmíněně propuštěn, ale že byl nesprávně podmíněně propuštěn na podkladě návrhu nohejbalového oddílu TJ [anonymizováno] Okresní soud sice nerozebral jednotlivé předpoklady zákonného podmíněného propuštění, které popisuje § 88 trestního zákoníku, ale to nebylo zapotřebí. V dané věci se jimi totiž podrobně věnoval už zdejší soud ve svém předchozím opakovaně zmíněném rozhodnutí. V něm napsal, že z kopií ze spisu [název soudu] značek [spisová značka] a [spisová značka] nevyplývá nic, co by už 4. prosince 2015 bránilo podmíněnému propuštění [jméno] [příjmení]. Proto okresnímu soudu uložil, aby si opatřil originály uvedených spisů a zjistil, co v nich je. Soud prvního stupně tomuto pokynu vyhověl. Ukázalo se, že originály spisů neobsahují žádné poznatky, jež by bránily podmíněnému propuštění [jméno] [příjmení].

60. Právě rozebíraná odvolací námitka je nesprávná v tom, že [jméno] [příjmení] údajně respektoval rovnost účastníků. Totéž platí pro poukaz na to, jak mají postupovat civilní soudci. Řízení o podmíněném propuštění je řízením trestním. Pro něj platí trestněprávní předpisy. Ty neobsahují žádné ustanovení, které by soudci umožňovalo, aby tomu, kdo nabízí záruku, vedl ruku tak, aby uvedená záruka byla způsobilá dosáhnout cíle, který sleduje. Proto je třeba zdůraznit, že soudce podle § 80 odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích nesmí s výjimkou případů stanovených zákonem o řízení před soudy jednostranně podávat mimo jiné informace o procesních otázkách, které mohou mít vliv na skutkovou podstatu projednávané věci. Zdejší soud už ve svém předchozím opakovaně zmíněném usnesení vysvětlil, že právě takovou povahu měly informace, které [jméno] [příjmení] podal [jméno] [příjmení] (viz 61. odstavec uvedeného rozhodnutí odvolacího soudu). Stejně tak už zdejší soud v tomto svém rozsudku předešle poukázal na to, jak [jméno] [příjmení] postupoval, pokud odsouzení podali předčasně žádost o podmíněné propuštění.

61. K právě rozebírané námitce [jméno] [příjmení] je dále třeba uvést, že v daném případě nešlo o obecné právní porady, nýbrž o konkrétní rady, jak postupovat ve věci, kterou měl [jméno] [příjmení] rozhodnout, a o konkrétní poukazy na to, co je třeba udělat, přičemž všechny tyto záležitosti měly nepochybně za cíl, aby se dal [jméno] [příjmení] podmíněně propustit na základě návrhu a nabídky záruky nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení]. Na tom nic nemění ani část obhajoby [jméno] [příjmení], podle níž tento obžalovaný uvedená poučení dával proto, aby měl spis tak zvaně v pořádku. Je možné, že obžalovaného vedl i tento záměr, ale to nic nemění na tom, že dal právní rady, které byly v rozporu se shora citovaným § 80 odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích. Proto lze už pouze podotknout, že lidé některá svá jednání nedělají pouze z jediné příčiny, nýbrž často i ze dvou či více důvodů. Tak se také může pohnutka protiprávní s pohnutkou, která neodporuje žádné právní normě. Jde-li pak o podobu forem jednání soudců s účastníky řízení, zdejší soud si není vědom, že by bylo běžné, aby soudce s obhájcem komunikoval tak, jak se stalo v dané věci, jde-li o řízení, ve kterém takový soudce rozhoduje.

62. [jméno] [příjmení] dále označil za nemyslitelné, aby několik dnů předem věděl, že jeho senát 2 PP bude ráno o pondělích 16. listopadu a 14. prosince tak zvaně na řadě. Současně zdůraznil, že neexistuje jiná možnost, jak to zajistit, než žádosti podat okamžitě do datové schránky poté, co by

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

na základě náhledu do systému ISAS informoval [jméno] [příjmení], že je nutno žádost podat hned teď. Proto je podle něj důležité, že na tyto úkony nedošlo a že o nich tudíž neexistují žádné důkazy.

63. Právě citovaná námitka jinými slovy opakuje to, co [jméno] [příjmení] namítl v řadě dalších částí svého odvolání. Zdejší soud se již této záležitosti věnoval. Poukázal na některé odposlechy a zároveň vysvětlil, kde okresní soud popsal i další odposlechy, které jsou pro danou otázku důležité. Stejně tak už řekl, že se nepodařilo zjistit, o čem se [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] bavili při určitých osobních setkáních, protože zvuková stopa záznamu není srozumitelná. Právě rozebíraná námitka nemůže vliv na rozhodnutí zdejšího soudu také kvůli další okolnosti, o které už byla řeč, a sice že okresní soud nedospěl k závěru, podle něhož domluva obžalovaných a postup [jméno] [příjmení] nevedla k tomu, aby se žádosti [jméno] [příjmení] určitě dostaly do senátu, ve kterém působil, nýbrž aby se tak stalo s největší pravděpodobností.

64. Podle další části odvolání [jméno] [příjmení] není chybný pouze výrok, ale i odůvodnění napadeného rozsudku, protože neodpovídá § 125 odst. 1 trestního řádu, podle něhož soud musí stručně vyložit, co vzal za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, zejména pokud si odporují, musí se vypořádat s obhajobou, a vysvětlit, proč nevyhověl návrhům, podle kterých se měly provést další důkazy, a popsat právní úvahy, kterými se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti. Tomu nelze přisvědčit. Soud prvního stupně totiž ve svém rozsudku poukázal na řadu konkrétních důkazů, o které opřel své skutkové závěry. Z jeho rozhodnutí jsou zřejmé i úvahy, kterými se řídil, když provedené důkazy hodnotil. To platí s jedinou výjimkou, a sice že v uvedeném rozhodnutí nereagoval na nově opatřené stanovky TJ [příjmení], které si opatřil na podkladě pokynu odvolacího soudu. Zdejší soud již řekl, že se tyto stanovky neodchylovaly od podoby z jiné doby, ale v té byly ve spise už předtím, než soud prvního stupně vydal v této věci první odsuzující rozsudek. Právě uvedený nedostatek odůvodnění napadeného rozsudku tudíž nelze považovat za podstatný.

65. V další části svého odvolání se [jméno] [příjmení] vyjádřil k několika konkrétním pasážím odůvodnění napadeného rozsudku. Nejprve brojil proti jeho 41. odstavci. V něm je podle něj mylně uvedeno, že se 11. prosince 2015 ptal [jméno] [příjmení], komu se přidělí další žádost o podmíněné propuštění. K tomu namítl, že jmenovaná svědkyně toto datum nevedla, nýbrž že řekla, že se jí ptal na to jednou, ale nevěděla přesně, kdy se to stalo. Zároveň namítl, že se jí ptal 14. prosince 2015, ale ne na to, kdo je na řadě, ale komu byl přidělen spis s žádostí, přičemž tak učinil v 10.09 hodin, tedy poté, co mu [jméno] [příjmení] sdělil, že už žádost podal.

66. Právě citovaná námitka se týká výše uvedené poznámky zdejšího soudu k 41. odstavci odůvodnění napadeného rozsudku. V této části přezkoumávaného rozhodnutí soud prvního stupně odkázal na výpověď [jméno] [příjmení], kterou zachycuje list č. 664 spisu. Tam vyslyšající policista zapsal otázku, v níž se této svědkyně ptal, zda se jí někdy [jméno] [příjmení] ptal na to, zda je tak zvaně na řadě, tedy že další doručená žádost o podmíněné propuštění přijde jemu. Na následujícím spisovém listu je odpověď [jméno] [příjmení]. Ta uvedla, že takhle konkrétně se jí [jméno] [příjmení] netázal, ale jednou se ptal, kdo je na řadě a ona mu řekla, že neví, že to dává počítač, i když ve skutečnosti věděla, komu další věc podmíněného propuštění přijde. Dále vypověděla, že se na to [jméno] [příjmení] ptal a že pak v pondělí ráno přišla žádost odsouzeného [příjmení]. Z toho se bez dalšího nedá dovodit, zda hovořila o první nebo druhé žádosti [jméno] [příjmení], protože obě k soudu přišly v pondělí. Soud prvního stupně měl tedy evidentně na mysli další pasáž výpovědi [jméno] [příjmení], kterou

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

zachycuje list č. 665 spisu. V ní tato svědkyně řekla, že přišly dvě žádosti a že o první neví, kdy a jak přišla. Jelikož v předchozí části své výpovědi uvedla, kdy přišla jedna z uvedených žádostí, dá se dovozovat, že se [jméno] [příjmení] o pořadí soudních senátů zajímal v souvislosti s druhou. [jméno] [příjmení] ale neřekla, jestli se jí ptal právě v den, kdy žádost [jméno] [příjmení] přišla, nebo už někdy předtím. Ve své výpovědi ale nepotvrdila to, co [jméno] [příjmení] píše v právě rozebírané námitce, totiž že se jí ptal, kdo spis dostal, teprve poté, co už byla žádost na soudě. Aní právě rozebírané okolnosti tedy nemohou nic změnit na závěru okresního soudu, podle něhož

se obžalovaní snažili dosáhnout toho, aby se žádosti [jméno] [příjmení] dostaly s největší pravděpodobností do senátu, jehož členem byl [jméno] [příjmení].

67. [jméno] [příjmení] nesouhlasil ani s argumentací použitou v 65. odstavci odůvodnění napadeného rozsudku, jež se týkala toho, že byl podle zprávy [název soudu] 13. listopadu a 11. prosince 2015 odpoledne v zaměstnání. K tomu uvedl, že byl v práci každý den pravidelně do 15.30 hodin a že v pátek chodil domů asi v 15.00 hodin, což mohli policisté poznat, protože ho sledovali několik měsíců. K tomu je třeba říci, že vyjde nastejno, ať už obžalovaný chodil v pátek z práce ve tři hodiny, nebo jestli tam byl v odpoledních hodinách, jak stojí v napadeném rozsudku. Právě uvedené časové údaje tedy nejsou podstatné.

68. V další části svého odvolání se [jméno] [příjmení] věnoval 77. odstavci odůvodnění napadeného rozsudku. Okresní soud v něm podle této námitky nevystihl podstatu obhajoby, která nespočívala v tom, zda byly výše uvedené odposlechy telekomunikačního provozu zákonné, nýbrž v tom, že nezákonný a nelegitimní byl záznam o zahájení úkonů v trestním řízení z 25. září 2015, který odstartoval policejní mašinerii na základě vykonstruovaných a nepravdivých skutečností. Právě uvedená námitka nemůže mít vliv na rozhodnutí zdejšího soudu. Zdejší soud už totiž v reakci na některé jiné odvolací námitky [jméno] [příjmení] vysvětlil, že soudy obou stupňů nemohou v této věci přezkoumávat zákonnost odposlechnů, které nařídily orgány v jiném trestním řízení, ani zákonnost zmíněného záznamu o zahájení úkonů onoho řízení.

69. [jméno] [příjmení] nesouhlasil ani s argumentací použitou v 85. odstavci odůvodnění napadeného rozsudku. Nejprve připomněl, že okresní soud není podle této části svého rozhodnutí oprávněn vyžádat spis, ve kterém se 25. září 2015 zahájily úkony v trestním řízení a následně se nařídily operativně pátrací úkony. Podle [jméno] [příjmení] je soud k takovému postupu povinen vzhledem k výše uvedeným rozhodnutím Ústavního soudu a Nejvyššího soudu. Tento obžalovaný současně namítl, že státní zástupce nemůže bez opory v zákoně odepřít soudu, aby nahlédl do vyšetřovacího spisu. Dále podotkl, že předseda senátu a v přípravném řízení soudce mohou dát podle § 8 odst. 5 souhlas s tím, aby se vyžádal spis, na který se vztahuje povinnost mlčenlivosti, což také dokládá, že bylo možno předložit spis, ve kterém byly v září 2015 zahájeny úkony trestního řízení.

70. Zdejší soud už vysvětlil, že v tomto řízení nemůže přezkoumávat zákonnost postupu v jiné trestní věci. Z ní se v této věci použily protokoly o odposlechu a záznam o telekomunikačním provozu a protokoly o sledování [jméno] [příjmení]. Ten si je tedy evidentně vědom, že uvedené důkazní prostředky poskytují důkazy proti němu, poněvadž jinak by tuto námitku nevznesl. V jiných,

již rozebraných částech svého odvolání, přitom tvrdí, že uvedené důkazy neprokazují to, co se stalo podle okresního soudu. Zmíněné důkazy už dále dokládají jen to, co sám potvrdil, a sice že dal [jméno] [příjmení] rady popsané ve výroku napadeného rozsudku. Každopádně je zřejmé, že nemá smysl, aby soudy obou stupňů v tomto řízení vyžadovaly zmíněný spis, protože nemohou konstatovat, že jsou v této věci nepoužitelné důkazy, o které se opřel okresní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

71. V další části svého odvolání se [jméno] [příjmení] věnoval 96. odstavci obsaženému v odůvodnění napadeného rozsudku, podle kterého vzal okresní soud především na základě odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu za prokázané, že se obžalovaní domlouvali na konkrétním dni a čase, kdy podat žádosti o podmíněné propuštění [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení] podle této části svého odvolání nezaznamenal jediný důkaz o tom, že 16. listopadu nebo 14. prosince 2015 [jméno] [příjmení] řekl, aby tyto žádosti podal. Proto také podle této části jeho odvolání okresní soud k těmto jeho údajným počínům neuvedl žádný důkaz. Současně namítl, že z provedených důkazů jednoznačně plyne, že se 14. prosince 2015 žádost podávala výhradně v režii [jméno] [příjmení] a jeho syna [jméno].

72. Tato část odvolání opět pouze jinými slovy uvádí to, co [jméno] [příjmení] namítl v jiných částech tohoto svého opravného prostředku. Zdejší soud už vysvětlil, že se žádost o podmíněné propuštění [jméno] [příjmení] 14. prosince 2015 nepodávala výhradně, v režii“ [jméno] [příjmení] a jeho syna [jméno], poněvadž se [jméno] [příjmení] při telefonátech s [jméno] [příjmení] opakovaně ujist’oval o konkrétním čase, kdy je třeba žádost podat, ačkoli ji odsouzený může podat kdykoli, samozřejmě s výše uvedenou výjimkou, která spočívá v tom, že tak nesmí učinit do šesti měsíců od právní moci předchozího rozhodnutí o podmíněném propuštění. Tato předčasnost druhé žádosti [jméno] [příjmení] dokládá, že [jméno] [příjmení] nebyl ve zmíněné agendě zběhlý. O tomtéž svědčí i část jeho výpovědi, podle níž byla stížnost proti zamítavému rozhodnutí o první ze shora uvedených žádostí [jméno] [příjmení] stažena na jeho přímluvu (viz list čísla 333 spisu). [jméno] [příjmení] přitom mohl požádat o podmíněné propuštění, aniž by musel čekat šest měsíců od právní moci uvedeného rozhodnutí, pokud by stáhl svoji žádost. V takovém případě by odpadl předmět řízení a mohlo by začít řízení další na podkladě nové žádosti téhož odsouzeného. Dále je třeba opět připomenout, že okresní soud v napadeném rozhodnutí popsal důkazy, které dokládají, že se jak obžalovaní mezi sebou, tak i [jméno] [příjmení] s [jméno] [příjmení], bavili o konkrétních časech, ve kterých se podají či podaly žádosti tohoto odsouzeného o podmíněné propuštění, a že obžalovaní nevysvětlili, proč věnovali pozornost právě tomuto detailu. Proto také nelze přiznat váhu námitce, ve které [jméno] [příjmení] k odstavcům čísel 99 a 199 odůvodnění napadeného rozsudku zopakoval, že se podle okresního soudu musel s [jméno] [příjmení] dohodnout předtím, než mu tento obžalovaný telefonem sdělil, že bude podávat žádost, a v níž [jméno] [příjmení] podotkl, že neví, proč [jméno] [příjmení] cítil potřebu mu to sdělit, a tak k jeho informaci pouze podotkl: „takto podej“, protože nebylo, co jiného by mu řekl.

73. [jméno] [příjmení] nesouhlasil ani s argumentací použitou ve stém odstavci odůvodnění napadeného rozsudku, ve kterém okresní soud uvedl, že obžalovaní nedokázali přesvědčivě vysvětlit, z jakých důvodů komunikovali o tom, kdy žádosti podat. [jméno] [příjmení] se podle této části svého odvolání nepamatuje na to, že by byl předložen záznam hovoru, který by takovou dohodu zachycoval. To je stejná námitka jako v řadě předchozích částí odvolání téhož obžalovaného, jen vyjádřená trochu jinak. Proto nezbývá než opět zopakovat, že okresní soud poukázal na důkazy, z nichž plyne, že se obžalovaní domluvili na tom, kdy je třeba podat žádosti [jméno] [příjmení], aby se dostaly co nejpravděpodobněji senátu, jehož členem byl [jméno] [příjmení], poněvadž jinak by nemělo smysl, aby se v souvislosti s nimi obžalovaní a [jméno] [příjmení] bavili o konkrétních časech, kdy se tyto žádosti dostanou nebo dostaly k [název soudu].

74. Podle další námitky [jméno] [příjmení] okresní soud vytváří umělou konstrukci trestné činnosti i ve 102. odstavci odůvodnění napadeného rozsudku, v němž je poukaz na systém ISAS a na

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

dotaz na [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení] podle této části svého odvolání neví o tom, že by v pátek 11. prosince 2015 zjišťoval stav agendy podmíněného propuštění. K tomu je třeba nejprve zopakovat, co zdejší soud uvedl už ve 48. odstavci odůvodnění svého usnesení z 3. října 2019

sp. zn. 8 To 200/2019, a sice že ze zmíněného soudního počítačového systému nelze zjistit, jestli v něm [jméno] [příjmení] pátral po tom, kdo je na řadě s další věcí podmíněného propuštění. Odvolací

soud už také vysvětlil, z čeho vyplývá, že se [jméno] [příjmení] ptal [jméno] [příjmení] na toto pořadí

před druhou výše uvedenou žádostí [jméno] [příjmení]. Také už ale bylo řečeno, že to [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] nesdělila. Proto od ní nemohl zjistit, kdo je na řadě. Patrně proto okresní soud v právě rozebíraném odstavci napsal, že [jméno] [příjmení] zjistil pořadí soudců pravděpodobně z ISASu. To je skutečně jen pravděpodobné. Navíc nelze vyloučit, že mezi koncem páteční a začátkem pondělní pracovní doby mohla přijít do datové schránky téhož soudu jiná žádost o podmíněné propuštění. To je další důvod, proč lze hovořit jen o pravděpodobnosti, že věc [jméno] [příjmení] bude projednávat senát, jehož členem byl [jméno] [příjmení], a nikoli že jednání obžalovaných vedlo k jistotě, že se tak stane. Zmíněnou pravděpodobnost ovšem dokládá i výpověď [jméno] [příjmení]. Ten uvedl, že znal stanovisko [název soudu] k první žádosti [jméno] [příjmení] o podmíněné propuštění, stál o to, aby dál věc rozhodoval [jméno] [příjmení], že v tom směru začal vyvíjet aktivity a že se s [jméno] [příjmení] setkal (viz list čísla 333 spisu).

75. V další části svého odvolání se [jméno] [příjmení] věnoval 132. odstavci odůvodnění napadeného rozsudku. Okresní soud si v něm podle něj protirečí, protože v rozporu s výrokem téhož rozhodnutí uvádí, že [jméno] [příjmení] s ohledem na to, jak byl hodnocen z výkonu trestu a na to, že byl poprvé ve výkonu trestu odnětí svobody a že se snažil hradit škodu, splňoval už 4. prosince 2015 kritéria pro podmíněné propuštění, a to i kdyby vznikly pochybnosti o správnosti jeho postupu, který vedl k tomu, že ho do výkonu trestu dodali policisté. Případ [jméno] [příjmení] podle této části odvolání vrchovatou měrou splňoval direktivy uvedené v rozhodnutí Ústavního soudu České republiky z 29. ledna 2021 sp. zn. II. ÚS 1945/20. V souvislosti s tím [jméno] [příjmení] podotkl, že proto v dané věci nemůže jít o přečin nadržování. Tomu zdejší soud přisvědčuje. Vysvětlil to, když reagoval na část odvolání státní zástupkyně, jež se týkala zmíněného přečinu. Okresní soud podle právě citované námítky přesto v rozporu s dříve vysloveným stejným právním názorem odvolacího soudu ve výroku napadeného rozsudku uvedl, že by [jméno] [příjmení] nemohl být bez protiprávní iniciativy [jméno] [příjmení] podmíněně propuštěn.

76. Posledně citovaná odvolací námítka neodpovídá výroku napadeného rozsudku. Jak už bylo řečeno, v něm došlo k posunu oproti původnímu rozsudku okresního soudu, neboť podle výroku nyní přezkoumávaného rozhodnutí nebylo možno projednat podmíněné propuštění [jméno] [příjmení] na podkladě návrhu, který přišel k [název soudu] 14. prosince 2015 Okresní soud tedy na rozdíl od svého původního rozsudku neuzavřel, že [jméno] [příjmení] nebylo možno vůbec podmíněně propustit. Proto nemůže mít uvedená námítka význam pro rozhodnutí zdejšího soudu.

77. [jméno] [příjmení] dále ve svém odvolání připomněl část napadeného rozsudku, ve které okresní soud označil za správný a logický postup [název soudu] poté, co do spisu tohoto soudu značky [spisová značka] přišly 4. a 5. ledna 2016 přílohy návrhu na podmíněné propuštění [jméno] [příjmení]. Jmenovaný obžalovaný tím patrně dává najevo, že se nedopustil jednání, které lze podřadit pod některé z ustanovení trestního zákoníku. K této záležitosti se ještě zdejší soud dostane. Jde-li ale o skutkové závěry soudu prvního stupně, pak se od nich tato námítka neliší. Uvedené záležitosti se věnoval už zdejší soud ve svém opakovaně zmíněném předchozím

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

rozhodnutí. V něm podotkl, že listiny, které přišly k [název soudu] 4. a 5. ledna 2016, nezakládaly do spisu [jméno] [příjmení], nýbrž pracovníci trestní kanceláře, a že byly opatřeny posledně zmíněnou spisovou značkou. Zdejší soud už vysvětlil, že sice podle rozvrhu práce [název soudu] účinného od začátku roku 2016 nebyl [jméno] [příjmení] oprávněn projednávat takové žádosti, nicméně že v daném případě nelze shledávat nic trestného na postupu kanceláře uvedeného soudu ani na tom, že se [jméno] [příjmení] neobrátil na správu soudu s tím, aby se uvedený návrh zapsal pod novou spisovou značkou. V daném směru lze odkázat na 56. odstavec zmíněného předchozího usnesení odvolacího soudu.

78. V závěru svého odvolání se [jméno] [příjmení] věnoval § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Připomněl, že podle tohoto ustanovení lze pachatelovu trestní odpovědnost a s ní spojené trestněprávní důsledky uplatňovat jen ve společensky škodlivých případech, v nichž nestačí uplatnit odpovědnost podle jiného právního předpisu. Dále uvedl, že se o tom v dané věci zmínil už odvolací soud ve svém předchozím rozhodnutí s tím, jak významný a citelný postih soudci hrozí v kárném řízení. Proto opět zdůraznil, že [jméno] [příjmení] pouze upozornil na komentář k trestnímu řádu. Zároveň podotkl, že společenskou škodlivost méně závažného činu je třeba v každé věci zvažovat s ohledem na to, v jaké intenzitě se naplnila kritéria vymezená v § 39 odst. 2 trestního zákoníku,

a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu i dalším okolnostem případu, a to i přesto, že podle § 13 odst. 1 téhož zákona zásadně platí, že trestným je každý protiprávní čin, který vykazuje znaky uvedené v trestním zákoníku. Úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestný kvůli nedostatečné společenské škodlivosti, se podle této části odvolání uplatní tehdy, když posuzovaný skutek neodpovídá z hlediska spodní hranice trestnosti běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty, takže trestní právo má místo pouze tam, kde jsou jiné právní prostředky z hlediska ochrany práv nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné. [jméno] [příjmení] při tom odkázal na několik rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, ve kterých se tyto právní závěry uvádějí, včetně stanoviska trestního kolegia uvedeného soudu z 30. ledna 2013 sp. zn. Tpjn 301 2012.

79. Na podkladě právě uvedených poznámek [jméno] [příjmení] namítl, že orgán činný v trestním řízení musí nejprve zjistit rozhodné skutkové okolnosti, poté uzavřít, zda naplňují zákonné znaky trestného činu, a potom se vypořádat s tím, zda je třeba uplatnit trestní odpovědnost, a to tehdy, jestliže posuzovaný čin nedosahuje s ohledem na konkrétní okolnosti případu potřebné míry společenské škodlivosti z hlediska spodní hranice trestní odpovědnosti zvažovaného trestného činu. Současně odkázal na jeden z komentářů k trestnímu řádu, podle něhož je v liberálním demokratickém právním státě trestní právo třeba použít teprve tehdy, když ostatní sociálně politické a právní prostředky nejsou dostatečně účinné nebo selhávají, a tak lze státní zásahy v rámci kriminální politiky uplatňovat jen přiměřeně a maximálně zdrženlivě, a to zejména při realizaci trestního postihu, který je nezřídkou způsobit ohrozit sociální existenci dotčené osoby. [jméno] [příjmení] současně podotkl, že nelze vyloučit ani případ, ve kterém se použije zásada subsidiarity trestní represe na základě nedostatečné míry společenské škodlivosti, aniž se uplatní odpovědnost podle jiného právního předpisu. Dále vyjádřil názor, že podle okresního soudu jeho údajné jednání neodpovídá z hlediska spodní hranice trestnosti běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. To podle něj plyne z toho, že mu tento soud uložil trest odnětí svobody při dolní hranici zákonem stanovené sazby a jeho výkon podmíněně odložil na nejkratší možnou zkušební dobu.

80. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, že kdyby měl okresní soud za to, že jednání [jméno] [příjmení] neodpovídá z hlediska spodní hranice trestnosti běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty, pak by neshledal jeho vinu a neuložil by mu žádný trest. Dále je třeba říci, že všechny právě uvedené poznámky o funkci trestního práva a z nich plynoucí

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

závěry samozřejmě obecně platí. Obecné zásady ale nemohou mít samy o sobě význam pro rozhodnutí v té které věci. K tomu se musejí porovnat s konkrétními okolnostmi případu. To také [jméno] [příjmení] ve svém odvolání správně zdůraznil. Okresní soud naproti tomu nepřiléhavě uzavřel, že pro otázku právní kvalifikace jednání [jméno] [příjmení] není důležité, jaký trest soudci hrozí v kárném řízení. Odvolací soud mu přitom ve svém už zmíněném předchozím rozhodnutí řekl, že se má zabývat reálně hrozící sankcí. Soud prvního stupně tento pokyn oslyšel. Proto zdejší soud podotýká, že podle jeho názoru lze soudce za jednání popsané v odsuzující části tohoto rozsudku odvolat z této funkce, což je jedna ze sankcí, která se dá soudci v kárném řízení uložit podle § 88 odst. 1 písm. d) zákona o soudech a soudcích. Stalo by se tak za kárné provinění, které ve smyslu § 87 odst. 1 téhož zákona spočívá v tom, že soudce zaviněně poruší své povinnosti a tím naruší důvěru v nestranné rozhodování soudů. V dané věci [jméno] [příjmení] jednal v rozporu s § 80 odst. 3 písm. a) a § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Podle prvního z těchto ustanovení soudce při své rozhodovací činnosti mimo jiné nesmí účastníku řízení podávat informace nebo s nimi jednat o skutkové podstatě projednávané věci nebo o procesních otázkách, které na ni mohou mít vliv. Druhé z těchto ustanovení soudcům kromě jiného ukládá, aby rozhodovali nestranně.

81. Zdejší soud už ve shodě se závěry okresního soudu vysvětlil, v čem spočívala výhoda, kterou poskytlo [jméno] [příjmení] jednání [jméno] [příjmení] spojené s druhou žádostí tohoto odsouzeného

a se zárukou, kterou za [jméno] [příjmení] nabídl nohejbalový oddíl TJ [příjmení]. Je třeba vidět, že nešlo jen o snahu dostat určitou věc na soud tak, aby o ní s největší pravděpodobností rozhodoval senát, jehož členem byl [jméno] [příjmení], ale také o fakt, že tento obžalovaný dal [jméno] [příjmení] dokonce opakovaně podrobné rady, jak má postupovat v záležitostech, které měly přímou souvislost s podstatou věci. Za této situace nelze podle názoru zdejšího soudu dospět k závěru, že šlo pouze o shora zmíněné kárné provinění. Právě rozebírané jednání tedy odpovídá přečinu zneužití pravomoci úřední osoby ve smyslu § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, jehož se uvedená osoba podle tohoto ustanovení dopustí tím, že v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem, který odporuje jinému právnímu předpisu. Tímto předpisem jsou posledně zmíněná dvě ustanovení zákona o soudech a soudcích. Proto už postačí pouze podotknout, že soudce označuje za úřední osobu § 127 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

82. Dále je třeba vidět, že [jméno] [příjmení] nemusel shora uvedené rady [jméno] [příjmení] dávat, protože soud mohl [jméno] [příjmení] podmíněně propustit i bez jakéhokoli návrhu. [jméno] [příjmení] tedy pouze vytvářel předpoklady, kterých podle něj bylo zapotřebí k tomu, aby šlo [jméno] [příjmení] podmíněně propustit. Právě proto zdejší soud v 62. odstavci svého předchozího opakovaně zmíněného rozhodnutí uvedl, že jednání [jméno] [příjmení] nebude odpovídat dokonatému trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby, nýbrž pouze pokusu o tento trestný čin. Tehdy to sice ještě nemohl říci s konečnou platností, ale to bylo proto, že spis neobsahoval stanov y TJ [příjmení] z rozhodné doby a k dispozici nebyly originály spisů o podmíněném propuštění [jméno] [příjmení], které vedl [název soudu] pod sp. zn. [spisová značka] a [spisová značka]. Na podkladě těchto důkazů se nyní s jistotou zjistilo, že [jméno] [příjmení] splňoval všechny zákonné předpoklady k tomu, aby ho soud podmíněně propustil, a že nohejbalový oddíl [příjmení] [příjmení] nemohl takový postup navrhnout ani dát za odsouzeného záruku. Proto je třeba říci, že pokusem o trestný čin je jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustí v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo. Stanoví tak § 21 odst. 1 trestního zákoníku.

83. Právě uvedené závěry neplatí pro jednání spojené s první shora zmíněnou žádostí [jméno] [příjmení]. Zdejší soud má na rozdíl od soudu prvního stupně za to, že uvedené jednání [jméno] [příjmení] nelze označit za trestný čin. Nespočívalo totiž v ničem jiném, než ve snaze podat tuto

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

žádost tak, aby o ní s největší pravděpodobností rozhodoval senát, jehož členem byl tento obžalovaný. To z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům zneužití pravomoci úřední osoby. Šlo tedy o zmíněné kárné provinění. Vzhledem k tomu, že šlo o jiný skutek než jednání [jméno] [příjmení] související s druhou žádostí [jméno] [příjmení] a s návrhem nohejbalového oddílu TJ [příjmení], bylo třeba o něm rozhodnout jinak než odsuzujícím rozsudkem.

84. Pokud soud dospěje k závěru, že žalovaný skutek není trestným činem a že by ho šlo posoudit jako kárné provinění, potom věc ohledně takového skutku postoupí orgánu, který je příslušný k řízení o uvedeném provinění. Stanoví tak § 222 odst. 2 a § 257 odst. 1 písm. b) trestního řádu. V dané věci to už ale udělat nelze. K uvedenému jednání totiž došlo na podzim 2015. Soudcova odpovědnost za kárné provinění přitom zaniká, nebyl-li do tří let od jeho spáchání podán návrh na zahájení kárného řízení. Stanoví tak § 89 zákona o soudech a soudcích. Z téhož důvodu zdejší soud zjišťoval, zda a pro jaké jednání se proti [jméno] [příjmení] vede před Nejvyšším správním soudem České republiky kárné řízení, jež souvisí s touto trestní věcí. Obdržel návrh, který je na listech čísel 2163 až 2165 spisu. V něm se obžalovanému klade za vinu, jak postupoval 7. ledna 2016 ve věci [název soudu] sp. zn. [spisová značka]. Jde tedy o jednání, které odpovídá pouze jednomu ze skutků popsanych ve výroku napadeného rozsudku. [jméno] [příjmení] tedy bylo třeba zprostit části obžaloby, která popisovala jeho jednání, jež se týkalo žádosti [jméno] [příjmení] z 16. listopadu 2015, a to podle § 226 písm. b) trestního řádu, tedy proto, že se tento skutek sice stal, ale není trestným činem.

85. Na tomto místě se zdejší soud dostává k dalším námitkám, které vznesl proti výroku o vině [jméno] [příjmení]. Podle tohoto obžalovaného okresní soud dospěl k nesprávným skutkovým závěrům, jejichž část nemá oporu v provedených důkazech, a pak je chybně vyhodnotil. [jméno] [příjmení] to pak rozvedl v následujících konkrétních námitkách.

86. [jméno] [příjmení] vyjádřil stejně jako [jméno] [příjmení] názor, že v napadeném rozsudku chybí zprošťující výrok ohledně části obžaloby, podle které se tito obžalovaní dopustili korupčního jednání. To je podle [jméno] [příjmení] chyba i přesto, že se okresní soud na rozdíl od svého původního rozsudku zabýval tím, proč považoval úplatkářství za součást celého jednání, a uzavřel, že podle obžaloby přímo souviselo s ovlivňováním řízení o podmíněném propuštění a navazovalo na něj. Proto [jméno] [příjmení] připomněl, že k údajnému úplatkářství došlo podle obžaloby až po událostech popsanych ve výroku napadeného rozsudku, a to tak, že za ně [jméno] [příjmení] na základě jejich předchozího ujednání předal 9. ledna 2016 v hotovosti nejméně 80 000 Kč. Zároveň namítl, že okresní soud ignoroval právní názor odvolacího soudu, který ve svém předchozím usnesení řekl, že se má vydat zprošťující výrok, pokud k úplatkářskému jednání nedošlo současně s činy, které odpovídají zneužití pravomoci úřední osoby.

87. K právě uvedené otázce už zdejší soud uvedl, že se během tohoto řízení úplatkářství neprokázalo. Tím pádem se nezjistilo ani to, že existovala předchozí dohoda o úplatku, o níž mluví obžaloba. Na údajný úplatek i na dohodu o něm tudíž mohlo dojít i poté, co [název soudu] podmíněně propustil [jméno] [příjmení]. Taková situace je pro obžalované výhodnější. Pokud totiž úřední osoba zneužije svoji pravomoc na podkladě toho, že si nechá slíbit či dát úplatek nebo o něj požádá, je to společensky daleko škodlivější, než když úplatek přijme až dodatečně jako odměnu za své předchozí jednání. Uvedenou pochybnost je tedy opět třeba ve smyslu shora citovaného § 2 odst. 2, 5 trestního řádu vyložit ve prospěch obžalovaných. I to dokládá, že je třeba považovat za samostatný skutek část jednání, při které podle obžaloby došlo k úplatkářství. Zdejší soud tedy dává právě rozebírané odvolací námitce zapravdu. Proto také [jméno] [příjmení] a [jméno]

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

[příjmení] ohledně úplatkářství svým nově vydaným rozsudkem příslušné části obžaloby zprostil. Učinil tak podle § 226 písm. a) trestního řádu, tedy proto, že se neprokázalo, že se tento skutek stal.

88. V další části svého odvolání se [jméno] [příjmení] věnoval tomu, co se v právní teorii rozumí pojmem skutek. Připomněl, že jeden z dřívějších právních teoretiků považoval čin za jeden tělesný pohyb, který se může shodnout jen s jedním zločinem s tím, že ale není vyloučeno, aby jediný čin porušil více trestních zákonů, kterými se myslí skutkové podstaty trestných činů, a vymezuje-li se jednočinná konkurence pojmově, vychází se někdy z tak zvaného objektu trestného činu a jednočinný souběh se připouští, pokud stejné jednání směřuje proti různým individuálním objektům a pokud směřuje proti témuž objektu, pak jen pokud, pokud různé zákony tyto objekty chrání v různých směrech, poněvadž různost subjektu ani subjektivní stránky nemá zpravidla z hlediska konkurence význam, a tak se aplikované trestní zákony mohou lišit jen individuálním objektem. Proto se podle této námitky zdá správnější, vychází-li se nejen z objektu, ale i z jiných znaků skutkové podstaty, zejména přihlíží-li se i ke stránce objektivní, pokud trestní zákony zahrnují totéž jednání z různých hledisek. Podle [jméno] [příjmení] je zřejmé, že pokud se tento názor použije na daný případ, pak si okresní soud nedostatečně ujasnil druhové a individuální objekty, proti kterým směřovalo jednání popsané v obžalobě. Tento obžalovaný současně připomněl, že zneužití pravomoci úřední osoby a úplatkářství mají stejný druhový objekt, kterým je pořádek ve veřejných věcech, nicméně jejich objekt typový se liší podle toho, jak jsou jednotlivé skutkové podstaty zařazeny do desáté hlavy trestního zákoníku, neboť zneužití pravomoci úřední osoby je ve druhém dílu této hlavy, který popisuje trestné činy úředních osob, zatímco úplatkářství je ve třetím díle téže hlavy.

89. Právě citovaná námitka je teoretickou rozpravou, k níž by bylo třeba vysvětlit pojmy, které odvolací soud v předchozím odstavci napsal kurzívou. To by bylo nadbytečné, protože záležitost lze ukázat na praktických příkladech, které [jméno] [příjmení] popsal v následující části svého odvolání. Tento obžalovaný podotkl, že je možný jednočinný souběh zneužití pravomoci úřední osoby

a úplatkářství, třeba tehdy, když pachatel poskytne úřední osobě úplatek a současně ji navádí k tomu, aby zneužila svoji pravomoc. [jméno] [příjmení] současně zdůraznil, že podplácení i přijetí úplatku jsou dokonány již slibem nebo nabídkou úplatku. Okresní soud tudíž podle něj dostatečně nezvážil rozdíl mezi tím, že je trestný čin dokonán, jestliže pachatel naplní všechny znaky příslušné skutkové podstaty, a že je dokončen tehdy, když pachatel zcela naplní svůj zločinný úmysl. Obžalovaný [příjmení] k tomu uvedl příklad. Popsal, že pokud pachatel ukryje tělo zavražděného

a v této fázi jednání mrtvolu prohledá a odcizí při tom peněženku, jde o samostatnou krádež, pokud pachatele nevedl už při vraždě úmysl zmocnit se cizí věci. Okresnímu soudu by tudíž bylo možno podle [jméno] [příjmení] přisvědčit jen tehdy, kdyby obžalovaný během telefonických či osobních rozhovorů mluvili o možné odměně za pomoc nebo o něčem takovém, protože by se to prolínalo s jednáním popsaným ve výroku napadeného rozsudku. Obžaloba tudíž podle této námitky bezduše okopírovala usnesení, kterým se zahájilo trestní stíhání, neboť konstruovala údajnou předchozí dohodu o úplatku, ačkoli se nic takového neprokázalo. [jméno] [příjmení] současně podotkl, že skutek, který okresní soud popsal ve výroku napadeného rozsudku, byl dokonán

a zároveň i dokončen tím, že byl [jméno] [příjmení] podmíněně propuštěn, zatímco k údajnému předání úplatku došlo podle obžaloby až s odstupem času.

90. [jméno] [příjmení] v právě citované námitce vyjádřil to, co už zdejší soud vysvětlil, a sice proč je třeba [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] zprostit části obžaloby, která popisuje údajné úplatkářství. Bylo

by zbytečné tyto argumenty opakovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

91. [jméno] [příjmení] dále ve svém odvolání zdůraznil, že pokud obžaloba shrne dvojí jednání do jediného popisu, neznamená to, že jde o jeden skutek, který může odpovídat jednočinnému souběhu trestných činů. Současně odkázal na usnesení Nejvyššího soudu z 10. května 2017 sp. zn. 3 Tdo 208/2017, v němž stojí, že pokud soud ve výroku rozsudku sloučí do jediného bodu popis více skutků, které odpovídají vícečinnému souběhu trestných činů, je to z hlediska přehlednosti nevhodné, avšak nejde o vadu, jež by sama o sobě vyžadovala, aby se rozsudek zrušil proto, že nějaký výrok chybí nebo že je neúplný. K tomu je třeba uvést, že o vícečinný souběh trestných činů jde tehdy, pokud pachatel dvěma či více skutky spáchá dva či více trestných činů stejné nebo různé právní kvalifikace. [jméno] [příjmení] má pravdu v tom, že kvůli přehlednosti není vhodné popisovat takový souběh v jediné skutkové větě, nicméně pokud se to stane, nejde o nedostatek, kvůli němuž by bylo třeba zasahovat do rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. Právě rozebíraná námitka je tedy ryze teoretická a nemění nic na shora uvedených závěrech odvolacího soudu.

92. V další části svého odvolání [jméno] [příjmení] brojil proti závěru okresního soudu, podle něhož [jméno] [příjmení] spáchal přečin zneužití pravomoci úřední osoby. Současně připomněl, že je to důležité i pro něj, a to vzhledem k akcesoritě účastenství, kvůli níž je třeba koumat i jeho vlastní zavinění jako pomocníka ve vztahu k jednání, které může naplňovat znaky hlavního trestného činu.

93. Právě zmíněnou akcesoritou účastenství se rozumí, že pomocník je trestně odpovědný jen tehdy, když se pachatel trestného činu, k němuž pomoc směřovala, tohoto deliktu dopustil nebo se o něj alespoň pokusil. Stanoví tak § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. V případě pomocníka se tedy musí zjistit, zda jednal s úmyslem pomoci pachateli trestného činu a zda věděl nebo byl alespoň srozuměn s tím, že se tento pachatel trestného činu dopouští nebo se o něj pokouší či pokusí. Proto [jméno] [příjmení] namítl, že okresní soud necitoval úvod § 80 odst. 3 zákona o soudech a soudcích, který říká, že se toto ustanovení týká rozhodovací činnosti soudce, a tak chybně dospěl k závěru, podle něhož [jméno] [příjmení] jednal v rozporu s tímto ustanovením. To má podle právě citované námitky za následek, že napadený rozsudek nelze přezkoumat, protože nic nevyvrací obhajobu, podle níž spolu obžalovaní komunikovali v době, kdy [jméno] [příjmení] nevěděl, zda mu bude věc [jméno] [příjmení] znovu přidělena. Proto mohl [jméno] [příjmení] podle této námitky [jméno] [příjmení] poslat výňatek z komentáře k trestnímu řádu, kterým ho požádal, aby se podání zájmového sdružení doplnilo o příslušné zápisy. Jedinou chybou [jméno] [příjmení] tak podle této námitky bylo, že o tom neučinil záznam do spisu.

94. Část právě citované námitky o úvodu § 80 odst. 3 zákona o soudech a soudcích zazněla už proti původnímu rozsudku okresního soudu. Stejně jako v předchozím případě je i nyní v rozporu s obsahem rozhodnutí soudu prvního stupně. Svědčí o tom 135. odstavec odůvodnění napadeného rozsudku. V něm okresní soud citoval i úvod zmíněného ustanovení, který hovoří o soudcově rozhodovací činnosti. Proto je třeba vidět, že [jméno] [příjmení] dostal od [jméno] [příjmení] konkrétní rady k obsahu návrhu a nabídky zájmového sdružení občanů poté, co na [název soudu] přišla záruka nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení] za [jméno] [příjmení], jež se vedla pod určitou spisovou značkou, že [jméno] [příjmení] právě k této značce poslal na podkladě uvedených rad shora uvedené doplňky, a že se [jméno] [příjmení] nepostaral o to, aby se zapsaly jinému soudnímu senátu s tím, že už nebyl podle rozvrhu práce jmenovaného soudu oprávněn rozhodovat o podmíněném propuštění, nýbrž je bral jako součást spisu, který mu už byl přidělen. Obžalovaní tedy věděli, že se zmíněné rady týkají toho, jak nakonec [název soudu] v oné věci rozhodne, a to za účasti [jméno] [příjmení]. Proto lze bez důvodných pochybností uzavřít, že [jméno] [příjmení] muselo být zřejmé, že postup [jméno] [příjmení] není standardní a že je důsledkem jejich přátelského vztahu. Ze všech těchto důvodů si musel být vědom, že [jméno] [příjmení] zneužívá svoji

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

pravomoc, a to v přímé souvislosti se svojí rozhodovací činností, a že jednání tohoto obžalovaného směřovalo k tomu, aby poskytl [jméno] [příjmení] neoprávněnou výhodu spočívající v tom, aby se vytvořily podmínky, bez nichž podle tehdejšího názoru obžalovaných nešlo tohoto odsouzeného podmíněně propustit poté, co [název soudu] zamítl jeho první shora uvedenou žádost. Na druhou stranu je pravdou, že kdyby [jméno] [příjmení] o svých radách sepsal do spisu úřední záznam, nesvědčilo by to pro závěr, že své soudcovské povinnosti porušoval vědomě. [jméno] [příjmení] ale takový záznam nese-psal. Ze všech těchto důvodů nemůže mít právě rozebíraná námitka vliv na závěry, které zdejší soud popsal v odsuzující části výroku tohoto svého rozsudku. Totéž tedy platí i pro další pasáže odvolání. Podle první z nich byl [jméno] [příjmení] přesvědčen, že postupoval v souladu se zákonem a učinil vše, co bylo třeba k tomu, aby byl [jméno] [příjmení] podmíněně propuštěn, takže nemohl objektivně ani subjektivně naplnit znaky pomoci. Ve druhé odkázal na jeden z komentářů k trestnímu zákoníku, který říká, že pomoc ke konkrétnímu trestnému činu hlavního pachatele předpokládá, že pomocník ví o úmyslu hlavního pachatele a sám jedná v úmyslu, aby se tento úmysl uskutečnil, přičemž není třeba, aby pomocník měl úplně přesnou vědomost o trestném činu hlavního pachatele, nýbrž stačí, když si skutek zamýšlený hlavním pachatelem představuje v hlavních rysech, které opodstatňují určitou trestní skutkovou podstatu.

95. [jméno] [příjmení] dále ve svém odvolání připomněl, že podstatou pravomoci soudce je rozhodovací činnost. Okresní soud podle něj ani tentokrát uspokojivě nezodpověděl otázku, zda [jméno] [příjmení] 7. ledna 2016 [jméno] [příjmení] podmíněně propustil v rozporu se zákonem. Proto [jméno] [příjmení] zdůraznil, že i když [jméno] [příjmení] podal novou žádost dříve, než to zákon umožňuje, žádosti TJ [příjmení] nic nebránilo, a byť její formulace nebyla právě nejzdařilejší a nebylo zjevné, za jakých okolností byla schválena jak ona, tak i záruka, obsahovala slova, že jde o žádost o podmíněně propuštění. Za této situace musel [jméno] [příjmení] podle [jméno] [příjmení] postupovat v souladu § 59 odst. 3 trestního řádu, který říká, že pokud podání nesplňuje zvlášť stanovené náležitosti, nebo z něj není patrné, kterému orgánu činnému v trestním řízení je určeno, kdo je činí, které věci se týká a co sleduje, nebo není podepsáno a datováno, orgán činný v trestním řízení ho vrátí podateli, aby je doplnil, a to s příslušným poučením, jak nedostatky odstranit. [jméno] [příjmení] současně podotkl, že byl podatelem a že proto [jméno] [příjmení] komunikoval s ním, načež se žádost doplnila o zápis ze schůze výboru a o další náležitosti, které zákon a judikatura požadují k řízení

o podmíněném propuštění vedenému na žádost zájmového sdružení občanů. Dále zdůraznil, že uvedené sdružení právem očekávalo, že soud [jméno] [příjmení] propustí. [jméno] [příjmení] tak podle této námítky postupoval v souladu s nálezem Ústavního soudu české republiky z 18. února 2010 sp. zn. I. ÚS 3336/09, v němž uvedený soud napsal, že by ochrana legitimního očekávání jakožto integrální součásti základního práva podle Čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě měla nalézt reflexi v jednotlivých normách jednoduchého práva, respektive v jejich výkladu, který podávají obecné soudy, jež jsou k ochraně základních práv zavázány v Čl. 4 Ústavy České republiky,

a tak musí být přijat takový výklad, který šetří smysl a podstatu základního práva legitimního očekávání, protože mohl být stěžovatel, jehož návrh neobsahoval přesnou specifikaci částek, které žádal za jednotlivé úkony, například vyzván, aby svůj návrh doplnil.

96. K právě citované námitce je třeba nejprve zopakovat, že [jméno] [příjmení] splňoval i podle okresního soudu zákonné předpoklady pro to, aby byl podmíněně propuštěn. Stejně tak je ze všech shora uvedených okolností zřejmé, že rozhodnutí, na jehož podkladě se tak stalo, odpovídalo smyslu zákona, i když vycházelo z návrhu, který podal někdo, kdo k tomu nebyl oprávněn, protože neměl právní subjektivitu. Ten, kdo nemá takovou subjektivitu, z hlediska práva neexistuje. Nemůže tedy mít legitimní očekávání, o kterém píše [jméno] [příjmení]. Navíc je

třeba uvést, že pokud má účastník řízení legitimní očekávání, neznamená to, že kvůli tomu soudce poruší své povinnosti, aby se toto očekávání naplnilo. [jméno] [příjmení] má ovšem pravdu v tom, že návrh na podmíněné propuštění mohla podat TJ [příjmení]. Tato jednota totiž měla podle svých shora zmíněných stanov právní subjektivitu. Návrh ale nepodala ona, nýbrž jeden z jejích oddílů. Nejde tedy o zdařilost formulace návrhu na podmíněné propuštění, o které píše [jméno] [příjmení] v této námitce. Ani to ale není důležité. Trestněprávní rozměr jednání obžalovaných se totiž neshledává v tom, že byl [jméno] [příjmení] podmíněně propuštěn na základě návrhu někoho, kdo takový návrh nemohl podat.

97. Zdejší soud nesdílí názor [jméno] [příjmení], podle něhož [jméno] [příjmení] poskytl [jméno] [příjmení] shora uvedené informace v souladu s § 59 odst. 3 trestního řádu. Uvedené ustanovení říká to, co z něj [jméno] [příjmení] citoval. Soud tedy podle něj může žádat doplňky podání, pokud v něm chybějí nějaké přímo zákonem stanovené náležitosti, nebo když není zřejmé, kdo návrh činí, co se jím sleduje, nebo není podepsáno či datováno. O nic takového v daném případě nešlo. To, co [jméno] [příjmení] popisoval k návrhu a záruce nohejbalového oddílu TJ [příjmení] v radách, jež dal [jméno] [příjmení], zákon neupravuje a netýkalo se to ani formalit, o kterých pojednává § 59 odst. 3 trestního řádu. Požadavky, které v těchto radách [jméno] [příjmení] popisoval, vyplývají z povahy věci. [jméno] [příjmení] evidentně ušly, když připravoval podání, které přišlo k [název soudu] 14. prosince 2015. [jméno] [příjmení] pak s ním sice mohl komunikovat coby s podatelem, ale to nic nemění na faktu, že mu opakovaně a čistě soukromou formou poradil, co je třeba doplnit, aby se odsouzený dal podmíněně propustit na podkladě návrhu zájmového sdružení občanů.

98. V další části svého odvolání [jméno] [příjmení] namítl, že jestliže [jméno] [příjmení] rozhodl o žádosti TJ [příjmení], aniž současně zamítl předčasnou žádost [jméno] [příjmení], jde o výklad zákona, který přísluší soudu. Tento výklad sice může být podle právě citované námítky sporný, ale proti uvedenému rozhodnutí nikdo nepodal žádný opravný prostředek. [jméno] [příjmení] současně podotkl, že takovým prostředkem je pouze stížnost pro porušení zákona, jež mohla vést nejvýše

k akademickému výroku Nejvyššího soudu České republiky, který by aproboval zákonnost či nezákonnost postupu [název soudu]. Podle tohoto obžalovaného je důležité, že žádný orgán činný v trestním řízení nedal podnět k tomu, aby se právě zmíněná stížnost podala. Proto nelze podle této námítky tvrdit, že [jméno] [příjmení] podmíněně propuštění neoprávněně zvýhodnilo. Z téhož důvodu nemohlo být jednání [jméno] [příjmení] podle [jméno] [příjmení] trestné, nýbrž mohlo být nejvýše kárným proviněním, pokud snad překročilo hranice soudcovské etiky, ale takové provinění se už promlčelo.

99. Zdejší soud už popsal konkrétní skutečnosti, které ho vedou k závěru, že jednání [jméno] [příjmení] není kárným proviněním, nýbrž že je třeba je podřadit pod ustanovení trestního zákoníku. Rozhodně nešlo pouze o hranice soudcovské etiky, protože odporovalo shora citovaným ustanovením § 80 odst. 3 písm. a) a § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Dále je třeba říci,

že se [jméno] [příjmení] neklade za vinu, že nezamítl předčasnou žádost [jméno] [příjmení]. Soudy ostatně obvykle odsouzenému pošlou přípis, ve kterém mu sdělí, že o uvedené propuštění požádal předčasně, a odsouzení pak berou své žádosti zpět. Zdejší soud už uvedl, že právě to [jméno] [příjmení] dělal v jiných případech. Jde-li pak o otázku zákonnosti rozhodnutí o podmíněném propuštění [jméno] [příjmení], tu si orgány činné v trestním řízení musejí v této věci ve smyslu § 9 odst. 1 trestního řádu vyřešit samostatně a nezávisle na výsledku jakéhokoli jiného řízení. Nebyly by tedy vázány ani případným rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky o této otázce. Okresní soud ji vyřešil ve prospěch obžalovaných. Ze všech těchto důvodů nemůže mít právě rozebíraná námitka vliv na rozhodnutí zdejšího soudu, jde-li o jednání obžalovaných, které navazovalo na podání, které přišlo k [název soudu] 14. prosince 2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

100. [jméno] [příjmení] dále namítl, že [jméno] [příjmení] splňoval už 4. prosince 2015 zákonné předpoklady

pro to, aby ho soud podmíněně propustil. Současně vyjádřil názor, že bylo chybou tehdejšího obhájce tohoto odsouzeného, že včas nepředložil doklady o důvodech, pro které se zpozdil nástup [jméno] [příjmení] do výkonu trestu, a že vzal zpět stížnost proti zamítavému usnesení místo toho, aby vzal zpět celý návrh, čímž způsobil, že [jméno] [příjmení] mohl s ohledem na § 331 odst. 1 trestního řádu podat další žádost až za šest měsíců.

101. Zdejší soud se už právě rozbíraným záležitostí věnoval. Vysvětlil, že [jméno] [příjmení] splňoval už 4. prosince 2015 zákonné předpoklady k tomu, aby ho soud podmíněně propustil. Zároveň popsal, jak měl tento odsouzený či kterýkoliv z jeho obhájců postupovat, aby [jméno] [příjmení] nemusel čekat šest měsíců na to, aby mohl podat další žádost o podmíněně propuštění. Stejně tak už zdejší soud uvedl, že obhajoba [jméno] [příjmení] postupovala špatně na radu [jméno] [příjmení], který ve své výpovědi uvedl, že jinému obhájci tohoto odsouzeného poradil, aby vzal zpět stížnost proti rozhodnutí, kterým [název soudu] zamítl první ze zmíněných žádostí. To se ale [jméno] [příjmení] neklade za vinu. Ve vztahu k první žádosti [jméno] [příjmení] jde podle výroku napadeného rozsudku o to, že s [jméno] [příjmení] domlouval dobu, kdy je třeba uvedenou žádost podat tak, aby ji s co největší pravděpodobností dostal senát, jehož členem byl [jméno] [příjmení]. Zdejší soud už vysvětlil, že v tomto jednání [jméno] [příjmení] nespátruje trestný čin, nýbrž kárné provinění, které už nelze projednat s ohledem na výše uvedenou lhůtu, v níž zaniká soudcova odpovědnost za kárné provinění, a že proto bylo třeba [jméno] [příjmení] zprostit podle § 226 písm. b) trestního řádu příslušné části obžaloby. Z téhož důvodu bylo podle stejného ustanovení nutno ve stejném rozsahu zprostit i [jméno] [příjmení]. Jak už totiž bylo řečeno, pomocník je trestně odpovědný

jen tehdy, když se pachatel trestného činu, k němuž pomoc směřovala, tohoto deliktu dopustil nebo se o něj alespoň pokusil. Stanoví tak § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Dospěl-li tedy zdejší soud k jinému právnímu závěru než soud okresní s tím, že právě uvedené jednání [jméno] [příjmení] není trestným činem, pak nelze hovořit ani o tom, že se [jméno] [příjmení] o takový trestný čin pokusil. Proto nemůže být trestně odpovědný ani ten, kdo mu při jeho jednání pomáhal. To ale není jediný důvod, pro který bylo třeba [jméno] [příjmení] zprostit v tomto rozsahu obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu. Další příčina souvisí s tím, co je advokátovým kárným proviněním a do kdy je třeba pro ně zahájit kárné řízení. K těmto záležitostem se zdejší soud dostane později.

102. V další části svého odvolání [jméno] [příjmení] namítl, že byl [jméno] [příjmení] v souladu se zákonem propuštěn pouze o měsíc později, než k tomu mohlo dojít. Okresní soud tudíž podle tohoto obžalovaného dospěl při úvaze o společenské škodlivosti k závěru, že zcela přesné dodržení trestního řádu stojí nad osudem jednotlivce, který se dostal do soukolí justice. Neživotnost tohoto názoru podle [jméno] [příjmení] dokazuje rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky

z 18. prosince 2013 sp. zn. 8 Tdo 1350/2013, ve kterém stojí, že ani nezávislost soudce nevylučuje, aby se vůči němu uplatnily prostředky trestního práva, což platí zejména tehdy, když v konkrétní věci rozhodl se záměrem zvýhodnit účastníka řízení, třeba tím, že úmyslně nerozhodl,

že se původně podmíněně odložený trest odnětí svobody vykoná, ačkoli se odsouzený ve zkušební době neosvědčil. [jméno] [příjmení] zdůraznil, že i v takových případech je podle Nejvyššího soudu České republiky třeba zvláště pečlivě posoudit i subsidiaritu trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku, neboť ne každé jednání podmíněně odsouzeného, který ve zkušební době plně nevyhověl přiměřeným omezením a povinnostem, může vést k tomu, že trest vykoná.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

103. Právě citovaná námitka dokládá, že se [jméno] [příjmení] nemůže v dané věci v nepřiměřené míře dovolávat své soudcovské nezávislosti. Podle [jméno] [příjmení] má tedy evidentně význam pouze to, že se soudce nemusí dopustit trestného činu, i když přes zákonem stanovené podmínky nerozhodne, že se vykoná původně podmíněně odložený trest odnětí svobody. [jméno] [příjmení] tedy s touto věcí srovnává zcela jiný případ, a navíc se nevěnuje tomu, jak závažná okolnost v oné jiné věci dokládala, že odsouzený nežil ve zkušební době podmíněného odsouzení řádně. O nic takového v dané věci nejde.

104. [jméno] [příjmení] dále ve svém odvolání uvedl, že se v řízení o podmíněném propuštění [jméno] [příjmení] dopustil formálních chyb, což ho vedlo k tomu, že během tohoto řízení navrhol, aby se jeho věc postoupila České advokátní komoře, která by mohla jeho jednání posoudit jako kárné provinění. Současně podotkl, že to už kvůli délce tohoto trestního řízení není možné.

105. Zdejší soud už vysvětlil, co je soudcovým kárným proviněním. Nyní musí uvést, kdy se takového provinění dopustí advokát. Tuto otázku řeší § 32 odst. 2 zákona o advokacii. V době, kdy se [jméno] [příjmení] dopustil jednání, pro které se vede toto řízení, toto ustanovení říkalo, že advokátovým kárným proviněním je závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi tímto nebo zvláštním zákonem či stavovským předpisem. Jednou z advokátových povinností je chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy svého klienta, řídit se jeho pokyny, pokud nejsou v rozporu s právním nebo stavovským předpisem, o čemž je advokát povinen klienta přiměřeně poučit, a advokát je povinen při výkonu advokacie jednat mimo jiné čestně a využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Stanoví tak § 16 zákona o advokacii. Podle Čl. 4 odst. 1 etického kodexu advokátní komory je advokát povinen při výkonu své činnosti jednat čestně a musí svým poctivým a čestným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Jak už bylo řečeno, v dané věci se [jméno] [příjmení] neklade za vinu, že dělal formální chyby, například že druhou ze shora uvedených žádostí podával svým jménem, nebo že nepředložil plnou moc, kterou by doložil, že je oprávněn jednat za nohejbalový oddíl TJ [příjmení]. Proto nemá smysl tyto chyby dál rozebírat. Naopak jde o to, co konkrétně udělal, aby věc běžela tak, aby se dal [jméno] [příjmení] podmíněně propustit na podkladě návrhu již zmíněného oddílu. Toho se týkají následující skutečnosti.

106. Soud prvního stupně ve výroku napadeného rozsudku uvedl, že [jméno] [příjmení] podával žádosti o podmíněné propuštění [jméno] [příjmení] v době, na které se dohodl s [jméno] [příjmení], a že, „za součinnosti“ s [jméno] [jméno] doplnil zápis z mimořádné schůze nohejbalového oddílu a že požádal [jméno] [jméno], aby vytvořil hodnocení odsouzeného a podklady, ze kterých bude vyplývat jejich vzájemný kontakt (tím okresní soud evidentně myslel vzájemný kontakt mezi [jméno] [příjmení] a zmíněným oddílem), podíl odsouzeného na společných akcích a formální stanovisko sdružení, tedy zápis představenstva o tom, jakým způsobem se hlasovalo. Takový popis není úplně přesný. Soud prvního stupně v daném směru nerespektoval v plné míře jeden z pokynů, který mu dal zdejší soud ve 114. odstavci svého usnesení z 3. října 2019 sp. zn. 8 To 200/2019 Odvolací soud v této části svého předchozího rozhodnutí uvedl, že se jednání [jméno] [příjmení] musí popsat skutkově, tedy nehovořit pouze obecně o „součinnosti“, nýbrž vymezit jednotlivé kroky, které učinil. Okresní soud ovšem na několika místech odůvodnění svého rozsudku s odkazem na konkrétní důkazy napsal, co podle něj [jméno] [příjmení] přesně dělal. Jde o 27., 44., 45., 46. a 48. odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poznatky v nich obsažené lze tudíž doplnit do výroku, protože odpovídají závěrům soudu prvního stupně. Z nich plyne, že [jméno] [příjmení] zformuloval zmíněný zápis výboru oddílu nohejbalu, že 18. prosince 2015 dopředu [jméno] [jméno] řekl, co bude třeba ještě doplnit, že mu 22. prosince 2015 sdělil, že je třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

doplnit

i zápis z výboru a že mu 29. prosince 2015 telefonoval, že má zahodit to, co zatím dostal, a nahradit to tím, co mu [jméno] [příjmení] pošle nyní, a že se 2. ledna 2016 [jméno] [jméno] ptal, jestli se mu už podařilo sehnat razítko a podpisy.

107. Všechny právě uvedené okolnosti souvisejí s tím, zda výbor nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení] dopředu projednal záruku, kterou dal tento oddíl za [jméno] [příjmení]. Jak už bylo řečeno, uvedená záruka přišla k [název soudu] 14. prosince 2015. Je na ní jeden podpis, a to [jméno] [jméno] coby předsedy zmíněného oddílu (viz list čísla 9 ve spisu [název soudu] značky [spisová značka]). Na této záruce je datum 11. prosince 2015. Stejně je na listině, která je na listu čísla 56 posledně zmíněného spisu [název soudu]. Podle ní toho dne projednal záruku za [jméno] [příjmení] výbor oddílu nohejbalu TJ [příjmení]. To je třeba dát do jednoho celku se dvěma telefonáty, které vedli [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Při prvním z nich 6. prosince 2015 řešili, jak podat nabídku za tohoto odsouzeného, aby mohl být podmíněně propuštěn, a [jméno] [příjmení] řekl, že je nejdůležitější, že [jméno] [příjmení] přijal v nějaké jiné věci záruku, na které nebylo podepsané představenstvo klubu, nýbrž jen jeden člen oddílu (viz list čísla 1255 spisu). Při dalším hovoru z téhož dne [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] říkal, že to má odehrát jen, „mezi sebou tím podpisem“ (viz list čísla 1256 spisu). Na to navazuje rozhovor mezi [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno] z 11. prosince 2015, ve kterém [jméno] [jméno] dává najevo, že má listinu připravenou, že na ni dal hlavičku a že ho napadlo, i když se mu už nechce ten doklad předělávat, že se tam pořád mluví v množném čísle, zda by tam někde neměl dát větu, že to rozhodl výbor oddílu, a poté říká, že to, i trošku probrali, takže to má pojištěný z druhé strany, že to na výboru projednávali“ (viz list čísla 1268 spisu). To sice dokládá, že [jméno] [jméno] s dalšími členy výboru nohejbalového oddílu TJ [příjmení] o záruce pro [jméno] [příjmení] mluvil, aby měl důkaz, že se tato záruka v uvedeném výboru projednávala, ale rozhodně z toho neplyne, že ji uvedený výbor přijal v podobě, kterou [jméno] [jméno] podepsal na dokumentu, který přišel k [název soudu] 14. prosince 2015. Teprve 29. prosince 2015 totiž psal [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] e-mail, ve kterém uvedl, jak by mě vypadat popis toho, jaký byl kontakt, „sdružení“ s odsouzeným, na jakých akcích se odsouzený podílel a jak, „sdružení“ hodnotí odsouzeného a jakými prostředky na něj hodlá působit (viz listy čísel 1278 a 1279 spisu). Důležitý je tedy i rozhovor mezi [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno] z 30. prosince 2015. Při něm se tiito muži bavili o podmíněném propuštění a [jméno] [jméno] řekl, že akorát, musí sehnat, protože neuvidí ty borce“, že je uvidí někdy po tom třetím (tím evidentně myslel 3. leden 2016)

a tak dá nějak dohromady ty podpisy a že to nějak vymyslí (viz list čísla 1282). To nemohlo souviset s ničím jiným než s podpisy na zmíněné nabídce záruky, kterou dal nohejbalový oddíl [příjmení] [příjmení] za [jméno] [příjmení]. Pod zápisem z výboru nohejbalového oddílu jsou podepsáni i jeho členové, svědkové [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Ti uvedli, že se sice sešli a záruku probírali, ale [jméno] [příjmení] uvedl, že při tom zápis nevznikl a že ho podepisovali s odstupem nejvýše asi tři dnů, a [jméno] [příjmení] o žádném takovém odstupu nemluvil, poněvadž uvedl, že jim [jméno] [jméno] tehdy na schůzi přečetl listinu, kterou pak podepsali (viz obě strany listu čísla 1741 a první stranu listu čísla 1742 spisu). To neodpovídá citovaným telefonátům mezi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], ani tomu, že se zápis z údajného jednání výboru nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení] neobjevil u [název soudu] už 14. prosince 2015, ale až 4. ledna 2016 (viz listy čísel 56 a 60 ve spisu uvedeného soudu značky [spisová značka]).

108. Ze všech právě popsaných skutečností plyne, že zápis z jednání výboru nohejbalového oddílu, které se mělo konat 11. prosince 2015, je antedatovaný a že to muselo být [jméno] [příjmení] zřejmé. Otázkou ale je, zda to věděl [jméno] [příjmení]. K tomu by bylo v daném směru třeba vyložit jeho konkrétní rady k podobě zmíněného zápisu. Tyto rady mohou evokovat

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

závěr, že také [jméno] [příjmení] mohl být srozuměn s tím, že se uvedený zápis bude teprve vytvářet. Jakékoli další úvahy na toto téma by ale byly nadbytečné, protože se mu okresní soud nevěnoval a zdejší soud neprovedl důkazy, které by ho ve smyslu shora citovaného § 263 odst. 7 trestního řádu opravňovaly k tomu, aby se odchýlil od skutkových závěrů popsaných v napadeném rozsudku.

109. K [jméno] [příjmení] je dále třeba připomenut to, nač odvolací soud poukázal ve 114. odstavci svého opakovaně zmíněného předchozího rozhodnutí. Tam z jednoho telefonátu mezi [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno] připomněl, že [jméno] [jméno] 29. prosince 2015 [jméno] [příjmení] řekl, že tento obžalovaný do připraveného textu záruky v rozporu se skutečností napsal, že nohejbalový oddíl něco udělal na žádost manželky [jméno] [příjmení], načež mu [jméno] [příjmení] řekl, že to nevádí, a že téhož dne při dalším telefonátu [jméno] [příjmení] [jméno] řekl, že manželka [jméno] [příjmení] nebude u jednání, čímž reagoval na slova [jméno] [jméno], podle nichž tento předseda nohejbalového oddílu uvedenou manželku neznal a měl starost, aby ho s ní nikdo nekonfrontoval (viz list čísla 1280 spisu). [jméno] [příjmení] tedy připravoval text, ve kterém vědomě uvedl nepravdivé informace, které podle něj mohly mít význam pro rozhodnutí ve věci.

110. Všechny právě popsané skutečnosti dokládají, že jednání [jméno] [příjmení] ohledně druhé ze shora uvedených žádostí [jméno] [příjmení] a ohledně návrhu a záruky nohejbalového oddílu Tj [příjmení] bylo daleko aktivnější než jednání [jméno] [příjmení]. To bylo důsledkem faktu, že [jméno] [příjmení] neopatřil potřebné doklady. Právě to [jméno] [příjmení] vedlo k tomu, že se dopustil jednání popsaného v odsuzující části tohoto rozsudku. Stejně tak nelze rozumně předpokládat, že [jméno] [příjmení] vyvolal debaty s [jméno] [příjmení] o tom, kdy je třeba podat návrh na podmíněné propuštění [jméno] [příjmení]. Jak už totiž bylo řečeno, neprokázalo se, že došlo na úplatkářské jednání. Lze tedy logicky předpokládat, že iniciátorem zmíněné synchronizace byl [jméno] [příjmení]. V daném směru tedy jednání tohoto obžalovaného hraničilo s návodem k trestnému činu, který spočívá v tom, že někdo v jiném vzbudí rozhodnutí spáchat trestný čin, což je trestné ve smyslu § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. I když tedy [jméno] [příjmení] v dané věci vystupuje jako pomocník, jeho jednání nelze označit za méně závažné než jednání [jméno] [příjmení].

111. S ohledem na právě uvedené závěry nelze přiznat váhu části odvolání [jméno] [příjmení], podle které je tento obžalovaný zkušený právník a dlouholetý obhájce, a podle níž sice v řízení o podmíněném propuštění [jméno] [příjmení] udělal chyby, ale ty byly důsledkem rozčilení, zklamání a rozčarování tohoto odsouzeného a jeho rodiny, z jejichž strany byl vystaven kolem Vánoc enormnímu tlaku. Tento tlak mohl sice také hrát svoji roli, nicméně to [jméno] [příjmení] neopravňovalo k tomu, aby jednal protiprávně. Zdejší soud už ve svém předchozím rozhodnutí vyjádřil právní názor, na kterém nemá důvodu cokoli měnit, a sice že pokud se advokát domlouvá na tom, kdy má podat jistý návrh, aby o něm rozhodoval určitý soudce, nebo v takovém návrhu uvede okolnosti, které

se nezakládají na pravdě, nedostojí svým povinnostem, které spočívají v tom, aby jednal čestně a svědomitě a aby svým poctivým a čestným chováním přispíval k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Proto také nemůže mít vliv na rozhodnutí v dané věci ani odvolací námitka, ve které [jméno] [příjmení] uvedl, že své chyby napravit tím, že řádně doplnil žádost zájmového sdružení, jak jej o to v souladu se zákonem požádal [jméno] [příjmení].

112. Přisvědčit nelze ani odvolací námitce [jméno] [příjmení], podle níž okresní soud chybně automaticky předpokládal, že tento obžalovaný v součinnosti s [jméno] [příjmení] usilovali o nezákonné rozhodnutí. Tato námitka totiž stejně jako několik námitek [jméno] [příjmení] nevystihuje posun v popisu skutku, k němuž došlo v napadeném rozhodnutí oproti původnímu rozsudku okresního soudu. Jak už bylo řečeno, uvedený soud nyní nedospěl k závěru, že bez

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

aktivity obžalovaných nešlo [jméno] [příjmení] 7. ledna 2016 podmíněně propustit, nýbrž že to nebylo možné na podkladě toho, co [jméno] [příjmení] doručil k [název soudu] 14. prosince 2015.

113. Zdejší soud už vysvětlil, proč jednání popsané v odsuzující části tohoto rozsudku neodpovídá kárnému provinění soudce, ale trestnému činu. To, co citoval z napadeného rozsudku a co okresní soud považoval za prokázané k [jméno] [příjmení], jasně dokládá, že za kárné provinění nelze považovat ani jednání [jméno] [příjmení], které je popsáno v téže části tohoto rozsudku odvolacího soudu. Jelikož ale zdejší soud zaujal jiný názor než soud prvního stupně ve vztahu k jednání, kterého se [jméno] [příjmení] dopustil ohledně první ze shora uvedených žádostí [jméno] [příjmení] o podmíněně propuštění, nelze za trestné považovat ani jednání [jméno] [příjmení], které s tím souviselo. To už zdejší soud řekl. Uvedené jednání už ale nelze projednat ani jako shora zmíněné kárné provinění. Kárnou žalobu lze totiž na advokáta podat pouze do jednoho roku ode dne, kdy se kárný žalobce o takovém provinění dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy k uvedenému provinění došlo. Stanoví tak § 33 odst. 2 zákona o advokacii. I když uvedené ustanovení na rozdíl od shora zmíněného ustanovení zákona o soudech a soudcích výslovně neříká, že odpovědnost advokáta za kárné provinění uplynutím uvedených lhůt zaniká, má na mysli stejný důsledek. Kárná odpovědnost [jméno] [příjmení] za jeho jednání spojené s první shora zmíněnou žádostí [jméno] [příjmení] tedy už zanikla a nelze proti němu vést pro toto jednání kárné řízení. To je druhý důvod, pro nějž zdejší soud [jméno] [příjmení] ohledně tohoto jednání zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu, tedy proto, že se uvedený skutek sice stal, ale není trestným činem.

114. Na tomto místě se zdejší soud dostává k námitkám, které vznesli [jméno] [příjmení] a státní zástupkyně proti výroku o trestu. Nejprve se bude věnovat námitkám jmenovaného obžalovaného. Ten všechny níže uvedené poznámky učinil podle svého odvolání jen z opatrnosti, a to pro případ, že by se soud druhého stupně neztotožnil s jeho námitkami, které směřovaly proti výroku o vině.

115. [jméno] [příjmení] brojil proto tomu, že mu okresní soud uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na tři roky. Namítl, že od údajné trestné činnosti uplynulo více než pět let, že řízení v této poměrně jednoduché věci trvalo více než čtyři léta, během nichž vykonával převážně v trestním řízení advokacii, neboť Česká advokátní komora neshledala důvody pro to, aby mu advokátskou činnost pozastavila. Dále podotkl, že zná právní názor soudů, podle něhož lze uložit i zákaz činnosti, která je jediným zdrojem pachatelovy obživy. Podle něj není v této souvislosti zásadní, že je v důchodovém věku, nýbrž že jde o proporcionalitu. Proto položil otázku, zda má smysl mu po pěti letech zakazovat činnost advokáta, poněvadž by mu to přivodilo citelnější majetkovou újmu než například přiměřený peněžitý trest. Okresní soud tudíž podle něj nectil meze popsané v nálezů Ústavního soudu České republiky z 8. února 2010 sp. zn. I. ÚS 1305/09, v němž stojí, že je z ústavněprávního hlediska důležité posoudit otázku, zda je zásah do základních práv obviněného ještě odůvodňován veřejným zájmem, tedy jestli je tento zásah, respektive jeho intenzita, v demokratickém právním státu nezbytná, to jest, zda se dá v konkrétní situaci ještě považovat za proporcionální. Podle [jméno] [příjmení] trest zákazu činnosti proporcionální není, nýbrž je z hlediska účelu trestu a ochrany společnosti zcela nadbytečný, neboť by stačil trest jiný, v daném případě zjevně trest peněžitý.

116. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, že § 329 odst. 1 trestního zákoníku stanoví pro pachatele přečinu zneužití pravomoci úřední osoby tresty odnětí svobody a zákazu činnosti. Peněžitý trest se tedy za tento delikt dá uložit pouze za podmínek uvedených v § 67 odst. 1, odst. 2 písm. b) téhož zákona, to jest tehdy, když se pachatel snažil pro sebe nebo pro jiného úmyslným trestným činem získat majetkový prospěch nebo jestliže uvedeným deliktem takový prospěch získal, nebo jestliže se mu vzhledem k jeho osobě a jeho poměrům a k povaze a

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

závažnosti přečinu současně neukládá nepodmíněný trest odnětí svobody. Zdejší soud později vysvětlí, proč v dané věci nepřichází nepodmíněný trest odnětí svobody do úvahy. [jméno] [příjmení] by tedy šlo uložit peněžitý trest pouze tehdy, kdyby se naplnil první z obou právě popsáných předpokladů. Ten ale nechápe majetkový prospěch tak, že klient zaplatí svému advokátovi. Jiný majetkový prospěch nebo snaha o něj se v dané věci neprokázaly. Z toho plyne, že v této věci nelze peněžitý trest uložit nejen [jméno] [příjmení], ale ani [jméno] [příjmení]. Uvedeného trestu se sice domáhala i státní zástupkyně, ale patrně proto, že podle ní měl odvolací soud kvalifikovat jednání obžalovaných také jako shora uvedené zločiny přijetí úplatku a podplacení. Zdejší soud už uvedl, že této kvalifikaci v shodě s okresním soudem nepřisvědčuje. Proto také státní zástupkyně nevyžýval, aby mu doložila současné majetkové poměry obžalovaných, které jsou podle § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku jedním z hledisek, podle kterých se peněžitý trest vyměřuje.

117. Pro úvahy o trestu, který je třeba uložit [jméno] [příjmení], je dále důležitý § 7a písm. b) zákona

o advokacii. Podle tohoto ustanovení zaniká oprávnění vykonávat advokacii tím, vyškrtně-li Česká advokátní komora advokáta ze seznamu advokátů mimo jiné v případech uvedených v § 8 téhož zákona. Podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii uvedená komora vyškrtně ze seznamu advokátů mimo jiné advokáta, který byl pravomocně odsouzen k jinému než nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem advokacie, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Zdejší soud samozřejmě nemůže předjímat, jak Česká advokátní komora naloží s rozhodnutím v této trestní věci. Podle jeho názoru ale jednání [jméno] [příjmení] popsané v odsuzující části tohoto rozsudku ohrozilo důvěru v řádný výkon advokacie. Česká advokátní komora by tedy měla tohoto obžalovaného vyškrtnout ze seznamu advokátů. Trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie by v takovém případě pro [jméno] [příjmení] fakticky neznamenal žádnou sankci.

118. Právě uvedené okolnosti dokládají, že [jméno] [příjmení] sice brojí proti trestu zákazu činnosti, ale ten je pro něj ve skutečnosti nepřiměřeně mírný, přestože se týká činnosti, která je jediným zdrojem jeho obživy. Proto zdejší soud do výroku o trestu ve vztahu k [jméno] [příjmení] zasáhl na podkladě odvolání státní zástupkyně. K tomu se dostává nyní. Při tom se vyjádří i k již zmíněné odvolací námitce [jméno] [příjmení], jež se týká délky tohoto řízení.

119. Státní zástupkyně nejprve vyjádřila názor, že okresní soud sice v podstatě správně a ve shodě se závěrečnou řečí státního zástupce shrnul okolnosti důležité pro úvahy o trestech, včetně přitěžujících a polehčujících okolností, ale aplikoval je chybně. Podle ní měl obžalovaným uložit daleko přísnější tresty, i když je odsoudil pouze za přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a za stejný přečin spáchaný formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Zároveň zdůraznila, že soud musí v příslušné zákonné sazbě vyměřit trest tak, aby odpovídal zvláštnostem konkrétního činu, tedy jeho konkrétní povaze a závažnosti, které spoluurčují stupeň jeho společenské škodlivosti. Podle ní byla škodlivost jednání obžalovaných značně vysoká, neboť popřeli základní atribut právního státu spočívající v rovnosti před zákonem. Zároveň zdůraznila, že by osoba, která nedisponuje takovými kontakty, nebo jejíž obhájce nemá uvedené kontakty, nezískala takové zvýhodnění jako [jméno] [příjmení]. Dále podotkla, že získá-li někdo určité výhody na základě osobní známosti se soudcem, jde o nezákonné zvýhodnění, které nelze akceptovat. Upřednostňují-li se osobní zájmy ve prospěch privilegovaných osob prostřednictvím zákulisních dohod, jde podle ní o klientelismus, který patří mezi nejzávažnější formy korupce. Současně zdůraznila, že pokud se zpochybní zásada rovnosti, má to devastující dopad na důvěru ve spravedlnost soudních řízení.

120. Státní zástupkyně se v právě citované námitce domáhá toho, aby se obžalovaným zpřísnily tresty kvůli okolnostem, které jsou znakem trestného činu, jehož se dopustili. V této věci totiž nejde o nic jiného, než že se v důsledku jejich jednání porušila rovnost účastníků řízení před

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

zákonem. V tom v obecné rovině spočívala výhoda, kterou poskytli [jméno] [příjmení]. Zdejší soud dal najevo, že takové jednání nelze akceptovat a kterou jeho část je třeba považovat za trestnou. To ale nemůže samo o sobě vést k závěru, že je kvůli tomu třeba ukládat přísnější tresty, než které zvolil okresní soud. To platí mimo jiné kvůli okolnosti, na kterou poukázal [jméno] [příjmení], a sice že toto trestní řízení trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu. Usnesení, kterým se zahajovalo trestní stíhání, totiž obžalovaní převzali 16. března 2016, jak dokládají doručky připevněné k listu čísla 55 spisu, a končí teprve nyní, přestože se v dané věci rozebírá jen několik málo základních okolností. Obžalovaní přitom nemají na délce tohoto řízení vinu. Proto je třeba k této délce přihlédnout. Stanoví tak § 39 odst. 3 trestního zákoníku. Z povahy věci je zřejmé, že se právě popsaná okolnost musí projevit ve prospěch obžalovaných, a to tím, že za nepřiměřenou délku tohoto řízení dostanou zadostiučinění v podobě mírnějšího trestu, než který by je postihl, kdyby toto řízení netrvalo příliš dlouho. To vyplývá i z Čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto ustanovení má každý právo mimo jiné na to, aby soud jeho věc projednal bez zbytečných průtahů. Podle názoru zdejšího soudu bylo toto řízení natolik nepřiměřeně dlouhé, že je třeba kvůli tomu obžalovaným uložit tresty na spodní hranici zákonem stanovené sazby. To platí především v případě [jméno] [příjmení], který byl tímto trestním řízením fakticky postižen už tím, že byl dočasně zproštěn výkonu funkce soudce rozhodnutím z 29. března 2016 a že v důsledku toho svoji soudcovskou službu vykonával do 31. března 2016 (viz listy čísel 855 a 1605 spisu). Od té doby pobírá ve smyslu § 100 odst. 2 zákona o soudech a soudcích pouze polovinu platu.

121. Státní zástupkyně dále zdůraznila, že § 127 trestního zákoníku, který vyjmenovává úřední osoby, uvádí soudce na prvním místě, tedy nejen před státním zástupcem, ale i před prezidentem, poslanci, senátory, ministry a podobně. Tím podle ní chtěl zákonodárce naznačit, že právě soudce musí být spjat s pojmy nezávislost, čest, neúplatnost a nestrannost.

122. Dopustí-li se trestné činnosti soudce, je to samozřejmě závažné. Jak ale správně namítl [jméno] [příjmení] a jak uvedla ve svém odvolání i státní zástupkyně, zkoumat se musejí konkrétní okolnosti případu. I když je tedy soudce významnou úřední osobou, nelze z této jeho pozice automaticky dovozovat, že je jeho čin bez dalšího závažnější než trestný čin jiné úřední osoby. Na to zdejší soud poukázal už ve svém usnesení z 3. října 2019 sp. zn. 8 To 200/2019, konkrétně v 64. odstavci jeho odůvodnění. V něm uvedl, že si lze představit zneužití pravomoci úřední osoby, jehož

se dopustí policista, tedy osoba, která stojí v hierarchii trestních orgánů níž než soudce, jež má podstatně závažnější důsledky než jednání, pro které se vede toto trestní řízení, například tehdy, když policista záměrně nezajistí stopy na místě, kde se stala vražda. Proto nelze kvůli právě rozebírané odvolací námitce státní zástupkyně něco měnit na výše uvedeném závěru, podle kterého je třeba obžalovaným uložit tresty na spodní hranici zákonné sazby. To platí i proto, že státní zástupkyně v této námitce hovoří o neúplatnosti, ačkoli se v dané věci neprokázalo, že došlo

na nějaký úplatek. Jak už zdejší soud řekl, pokud úřední osoba zneužije svoji pravomoc proto, že si dala slíbit úplatek nebo o něj požádala či jej vzala, je to daleko závažnější, než když svoji pravomoc zneužije bez takového jednání.

123. Státní zástupkyně dále ve svém odvolání uvedla, že hlavním účelem trestu je chránit společnost před trestnými činy a jejich pachateli, což se uskutečňuje nejen prostřednictvím individuální prevence, která působí přímo na pachatele, ale i prostřednictvím prevence generální, jež působí na celou společnost, kterou spravedlivě a včas uložené tresty musejí utvrzovat v představě, že právo slouží k ochraně společenských zájmů, a zároveň ji upozorňovat na to, jaké následky nastanou, pokud se poruší zákaz nebo příkaz stanovený právní normou. Potenciální pachatele má podle této námítky od trestných činů odradit to, že je spravedlivý trest neodvratný nebo alespoň

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

pravděpodobný. Trest má podle této námitky především vytvářet v právním vědomí občanů představu o autoritě práva a udržovat a posilovat jejich věrnost zákonům.

124. Právě citovaná námitka pojednává o funkcích trestu. Jde-li o potřebu jeho neodvratnosti, to nemůže hrát v dané věci roli, protože soudy [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení] tresty ukládají. Jde-li o spravedlnost trestu a o to, jak ho vnímá veřejnost, k tomu je nutno uvést, že taková záležitost má význam z hlediska generální prevence, tedy aby trest působil na všechny členy společnosti. To ale nemůže vést k nepřiměřeně tvrdým trestům. Trest se totiž musí stanovit podle hledisek určených v § 39 trestního zákoníku a tak, aby byli pachatelé spravedlivě potrestáni, jak to žádá § 1 odst. 1 trestního řádu. Posledně uvedené ustanovení říká, že pachatelé mají být spravedlivě potrestáni podle zákona, nikoli podle představy veřejnosti, jak má trest vypadat. Této představě soudy podléhat nesmějí. Právě rozebíraná část odvolání státní zástupkyně tedy nemůže mít

vliv na trest, který je třeba uložit [jméno] [příjmení]. Svůj význam ale má pro trest ukládaný [jméno] [příjmení]. Zdejší soud už vysvětlil, že pokud bude Česká advokátní komora postupovat tak, jak předepisuje shora citovaný § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, vyškrtne [jméno] [příjmení]

ze seznamu advokátů. Proto je pro [jméno] [příjmení] trest zákazu činnosti nepřiměřeně mírný a je třeba mu uložit trest jiný. Zdejší soud má za to, že by mělo jít o stejný trest, jaký dostal [jméno] [příjmení]. Pomocník hlavního pachatele je totiž stejně trestný jako tento pachatel. Stanoví tak § 24 odst. 2 trestního zákoníku. Pomocníkům sice soudy zpravidla ukládají mírnější tresty než hlavním pachatelům, nicméně zdejší soud už vysvětlil, že role [jméno] [příjmení] a jeho iniciativa v této věci byla tak výrazná, že je závažnost jeho jednání stejná jako závažnost jednání [jméno] [příjmení].

125. Státní zástupkyně dále ve svém odvolání podotkla, že přiměřenost trestní sankce, to jest proporcionalita mezi jejím zásahem do pachatelových základních práv a mezi zájmem na ochraně společnosti, je podmíněna tím, že se uloží podle povahy a závažnosti spáchaného trestného činu a podle pachatelových poměrů. Jen přiměřená trestní sankce může podle této námitky plnit svůj účel a jen takovou mohou pachatel i společnost považovat jako spravedlivou. Stejně okolnosti popsal ve svém vyjádření k odvolání státní zástupkyně [jméno] [příjmení]. Podobné poznámky patří spíš do právně teoretické literatury či do učebnic trestního práva a nikoli do odvolání a do vyjádření k takovým opravným prostředkům. Na tomto místě je třeba reagovat pouze na zmínku o proporcionalitě. Tím se myslí přiměřenost trestních sankcí. Stanoví tak § 38 trestního zákoníku. Zdejší soud už popsal konkrétní skutečnosti, které podle něj vedou k závěru, že přiměřené, a tedy proporcionalní, budou pouze tresty na spodní hranici zákonem stanovené sazby. Státní zástupkyně ovšem v následujících částech svého odvolání poukázala na jiné okolnosti tohoto případu, které podle ní mají vést k přísnějším trestům.

126. Podle státní zástupkyně je chybou, že okresní soud uložil [jméno] [příjmení] trest na spodní hranici zákonné sazby, jehož výkon podmíněně odložil na velmi krátkou zkušební dobu, přestože podle něj tomuto obžalovanému přitěžuje, že byl hlavním pachatelem, a že podle něj škodlivost jednání obžalovaných zvyšuje fakt, že se ho dopustil soudce a advokát v souvislosti s projednáním věci, ve které vykonávali tyto své funkce, a že závažnost jejich trestného činu zvyšuje i to, že do procesu zasáhli opakovaně.

127. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, že z žádného zákonného ustanovení nevyplývá,

že by někomu mělo přitěžovat, že byl hlavním pachatelem trestného činu a nikoli pomocníkem k takovému deliktu. Jde-li o to, že obžalovaní zasáhli do procesu opakovaně, tomu se už zdejší soud věnoval, když vysvětloval, která část jejich jednání popsaného v obžalobě odpovídá kárnému provinění a která trestnému činu. To má tedy význam pro otázku viny, nikoli však pro otázku trestu. Kdyby se to mělo projevit ve výměře trestu, popřel by se smysl § 42 písm. m) trestního zákoníku. Podle tohoto ustanovení pachatelé přitěžuje, že trestný čin páchal nebo v něm

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

pokračoval delší dobu. O nic takového v dané věci nešlo. Jde-li pak o trest na spodní hranici zákonem stanovené trestní sazby, která ve smyslu § 329 odst. 1 trestního zákoníku skutečně začíná na jednom roku odnětí svobody, ten je třeba považovat za spravedlivý především vzhledem

ke zcela nepřiměřené délce tohoto řízení, za kterou je třeba obžalovaným poskytnout satisfakci. To

už zdejší soud vysvětlil. Ve výměře nově ukládaných trestů se kromě výše popsaných skutečností navíc muselo projevit i to, že zdejší soud v porovnání s výrokem napadeného rozsudku zúžil rozsah trestné činnosti a že na rozdíl od okresního soudu dospěl k závěru, že se nejednalo o dokonaný trestný čin.

128. Jde-li o délku zkušební doby podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody, ta může činit jeden rok až pět let. Stanoví tak § 82 odst. 1 trestního zákoníku. Soud prvního stupně tedy [jméno] [příjmení] trest odložil na zkušební dobu, jež odpovídá čtvrtině tohoto rozpětí, nikoli její spodní hranici, jak [jméno] [příjmení] uvedl v jedné ze svých odvolacích námitek. Vzhledem k době, která uplynula od trestné činnosti, to odvolací soud považuje za nepřiměřeně přísné. Dále je třeba vzít v potaz, že z opisů rejstříku trestů a z evidence přestupků obou obžalovaných vyplývá, že po jednání popsaném ve výroku napadeného rozsudku nespáchali žádný další protiprávní čin (viz listy čísel 2158 až 2161 spisu). Žijí tedy řadu let řádně. Za takové situace není zdejšímu soudu jasné, proč by se jim měl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládat na delší dobu než na jeden rok. Jde-li pak o to, v jakých pozicích trestnou činnost spáchali, v případě [jméno] [příjmení] jde o znak trestného činu, protože tento obžalovaný zde vystupuje jako úřední osoba, a pro [jméno] [příjmení] by měla mít jeho pozice advokáta důsledek v řízení před Českou advokátní komorou, o kterém už byla řeč. Proto je třeba zdůraznit, že se při úvaze o druhu a výměře trestu musí podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku přihlídnout i k tomu, jaké účinky a důsledky bude mít trest pro budoucí pachatelův život. Tyto účinky v případě [jméno] [příjmení] už zdejší soud popsal, i když jde pouze o předpoklad, který závisí na postupu České advokátní komory. V případě [jméno] [příjmení] je důsledek odsuzujícího rozsudku jednoznačný. Právní mocí rozhodnutí v této věci přichází o funkci soudce. Soudcem totiž může být jen ten, kdo je bezúhonný a za takového

se nepovažuje, kdo byl pravomocně odsouzen za trestný čin, jestliže se na něj podle zvláštního právního předpisu nebo rozhodnutí prezidenta republiky nehledí, jako by nebyl odsouzen. Stanoví tak § 60 odst. 1, odst. 2 zákona o soudech a soudcích. I všechny tyto okolnosti svědčí pro závěr,

že stačí, když se obžalovaným výkon trestu odnětí svobody podmíněně odloží na nejkratší možnou zkušební dobu.

129. Státní zástupkyně dále nesouhlasila s názorem okresního soudu, podle něhož závažnost trestného činu snižuje to, že [jméno] [příjmení] splňoval předpoklady pro to, aby ho soud podmíněně propustil. Podle ní to neplatí, protože obžalovaní postupovali s vědomím, že bez jejich zásahu nelze [jméno] [příjmení] podmíněně propustit, a činili vše proto, aby o první shora uvedené žádosti tohoto odsouzeného rozhodoval [jméno] [příjmení], a v případě druhé z těchto žádostí dokonce dělali vše pro to, aby ji vůbec šlo projednat. Také tato námitka se týká okolností, které mají význam především pro rozhodnutí o vině a nikoli o trestu. Vyplývá to z řady poznámek a závěrů, které už zdejší soud popsal. Stejně tak už odvolací soud vysvětlil, proč nelze považovat jednání obžalovaných spojené s první žádostí [jméno] [příjmení] za trestné, nýbrž pouze za kárné provinění. Navíc je třeba vidět, že je už z povahy věci závažnější, zneužije-li soudce svoji pravomoc tak, že to vede k podmíněnému propuštění člověka, který pro to nesplňuje zákonné předpoklady,

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

než když uvedené soudcovo jednání dostane na svobodu někoho, kdo tyto předpoklady splňuje. Ze všech těchto důvodů nemohou mít pro rozhodnutí o trestu význam ani právě rozebírané odvolací námítky.

130. Státní zástupkyně dále připomněla, že [jméno] [příjmení] podle okresního soudu polehčuje, že od předchozího rozsudku z 29. dubna 2019 žil řádně, a že je podle uvedeného soudu zároveň třeba přihlídnout k tomu, že pro tohoto obžalovaného bude zásadnější sankcí, že ztratí funkci soudce a že od trestné činnosti uběhlo už pět let. K tomu namítla, že se právě uvedené okolnosti nedají přeceňovat, neboť se [jméno] [příjmení] trestné činnosti dopustil ve funkci soudce, a to, že nespáchal další, je dáno i tím, že ho ministr spravedlnosti postavil mimo službu.

131. Odvolatelka opět poukazuje na to, co je znakem trestného činu. Kdyby se mělo zvláště zohlednit, že se [jméno] [příjmení] uvedeného jednání dopustil jako soudce, porušil by tím soud to, co říká § 39 odst. 5 trestního zákoníku. V tomto ustanovení stojí, že nelze jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující přihlídnout k tomu, co je zákonným znakem trestného činu. To ostatně plyne i z povahy věci. Jde-li pak o to, že ministr spravedlnosti [jméno] [příjmení] tak zvaně postavil mimo službu, tomu se už zdejší soud věnoval. Státní zástupkyně navíc v právě rozebírané námitce odhlíží od toho, že soudce nemusí páchat delikty nutně pouze v této své funkci, nýbrž stejně jako kterýkoli jiný člověk i jindy. Proto zdejší soud opakuje, že se [jméno] [příjmení] nedopustil od jednání popsaného ve výroku napadeného rozsudku žádného protiprávního jednání. Ze všech těchto důvodů nemůže mít právě rozebíraná námitka význam na rozhodnutí zdejšího soudu.

132. Státní zástupkyně dále označila za nepřiměřeně mírný i samostatný trest zákazu činnosti na dobu tří let pro [jméno] [příjmení]. Okresní soud podle ní do této sankce nepromítl, že tomuto obžalovanému nic nepolehčuje a že jeho podíl na trestné činnosti spočíval v tom, že se jí dopustil jako pomocník. Současně namítla, že podíl [jméno] [příjmení] na této činnosti byl významný, jelikož bez jeho součinnosti by nemělo jednání [jméno] [příjmení] žádný význam.

133. Zdejší soud se už věnoval i těmto záležitostem. Vysvětlil, proč považuje trest zákazu činnosti pro [jméno] [příjmení] za nepřiměřeně mírný. Činí tak ale z důvodů jiných než státní zástupkyně. Té nelze přisvědčit ani v tom, že [jméno] [příjmení] v dané věci nic nepolehčuje. Ve smyslu § 41 písm. p) trestního zákoníku mu totiž polehčuje, že vedl před spácháním trestného činu řádný život. Totéž polehčuje také [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení] pak nelze ukládat přísnější trest ani kvůli tomu, že jednal jako pomocník. Kdyby se tak mělo stát, musel by se každému pachateli ukládat přísnější trest už proto, že se dopustil trestného činu. To by samozřejmě nebylo v souladu se zákonem. Na druhou stranu státní zástupkyně správně namítla, že podíl [jméno] [příjmení] na trestné činnosti byl významný, jelikož bez jeho součinnosti by jednání [jméno] [příjmení] nemělo žádný význam. Zdejší soud už řekl, že i když [jméno] [příjmení] v této věci vystupoval jako pomocník, jeho počiny byly tak významné, že jeho jednání nelze považovat za méně závažné než jednání hlavního pachatele, jímž byl [jméno] [příjmení]. Právě proto zdejší soud uložil oběma obžalovaným stejné tresty odnětí svobody. Jejich výměru a délku zkušební doby už vysvětlil.

134. Státní zástupkyně měla dále za to, že by se obžalovaným měly uložit přísnější tresty také proto, že během tohoto řízení neprojevili kritický postoj a že okresní soud naopak utvrzovali v tom, že je zcela standardní a naprosto běžné, dá-li soudce advokátovi právní rady ve věci, v níž je činný.

135. Právě uvedený postoj obžalovaných je projevem jejich obhajoby. Kvůli podobě obhajoby nelze ukládat přísnější trest. Pachateli totiž nepřitěžuje, jestliže se nepřizná. Proto mu nelze uložit přísnější trest ani proto, že ke svému jednání nezaujal kritický postoj. Státní zástupkyně tím patrně myslí, že jestliže pachateli polehčuje, pokud svého činu upřímně lituje, bylo by možné obžalovaným uložit tresty na spodní hranici zákonem stanovené trestní sazby jen tehdy, kdyby takovou lítost cítili. Tomu by se dalo přisvědčit v situaci, že by se o vině a trestu rozhodlo

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

v přiměřené lhůtě. Tak se mělo stát vzhledem k povaze této věci už před několika lety. Vzhledem k nebývalému průtahy je třeba obžalovaným poskytnout zadostiučinění, jak už zdejší soud uvedl. To je jeden z důvodů, pro které je nutno jim uložit tresty na spodní hranici zákonem stanovené sazby. Vedle toho už bylo také řečeno, že obžalovaným polehčuje, že před trestnou činností vedli řádný život, a že je třeba zohlednit i to, že se ani později nedopustili jiného deliktu, stejně jako to, jaké účinky bude mít odsuzující rozhodnutí na jejich další život. Ze všech těchto důvodů nelze přiznat váhu ani právě rozebírané odvolací námitce.

136. Na všech shora uvedených závěrech nemění nic ani zbylé části výše zmíněného vyjádření, které [jméno] [příjmení] sepsal k odvolání státní zástupkyně. Jmenovaný obžalovaný v něm kromě výše popsané okolnosti podotkl, že je odvolací soud vázán hodnocením důkazů, které provedl soud prvního stupně. Tomuto názoru zdejší soud samozřejmě přisvědčuje, a to s ohledem na shora citovaný § 263 odst. 7 trestního řádu. [jméno] [příjmení] to namítl evidentně v souvislosti s požadavkem státní zástupkyně, podle něhož by se daná věc měla vrátit okresnímu soudu. K tomu v dané věci není důvodu. Souvisí to s řízením, jež napadenému rozsudku předcházelo. V něm soud prvního stupně postupoval v souladu s trestním řádem. Není tedy třeba opakovat žádné důkazy ani provést důkazy další, přestože se toho domáhal [jméno] [příjmení]. Zdejší soud už vysvětlil, proč jsou důkazní návrhy tohoto obžalovaného nadbytečné. [jméno] [příjmení] tedy ve svém vyjádření správně vystihl, že odvolací soud nemůže nižšímu soudu vnutit vlastní hodnocení důkazů. To ovšem platí pouze pro závěry skutkové. Závěry právní může odvolací soud přezkoumat sám i tehdy, když vyjde ze skutkových závěrů, k nimž dospěl soud prvního stupně. Právě to zdejší soud v dané věci učinil. Týká se to především závěru o tom, zda jednání obžalovaných spojené s první shora zmíněnou žádostí [jméno] [příjmení] o podmíněné propuštění odpovídá trestnému činu či kárnému provinění. To je vlastně jediný podstatný právní závěr, ve kterém se odvolací soud odchyluje od toho, k čemu dospěl okresní soud. Jinak zdejší soud v popisu skutku pouze zpřesnil závěry uvedeného soudu prvního stupně.

137. [jméno] [příjmení] dále ve svém vyjádření věnoval pozornost tomu, že státní zástupkyně mimo jiné navrhla, aby se tato věc nevracela okresnímu soudu, nýbrž aby se jednání obžalovaných kvalifikovalo jako trestné činy nadřizování a jako úplatkářství. Podotkl, že z jejího odvolání není patrné, jak by měl Krajský soud v Plzni dospět k odlišnému skutkovému závěru od soudu prvního stupně tak, že byly naplněny znaky trestných činů podplácení a přijímání úplatků. K tomu je třeba říci, že takový postup je možný. S ohledem na shora uvedený § 263 odst. 7 trestního řádu by bylo zapotřebí, aby odvolací soud zopakoval příslušné důkazy. Pokud tak uvedený soud učiní, může podle § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu rozhodnout jinak než soud prvního stupně. Ke změně skutkových závěrů okresního soudu by tedy stačilo, kdyby zdejší soud znovu vyslechl obžalované a několik svědků, aby předložil či přehrál záznamy telekomunikačního provozu a aby předložil výsledky šetření majetkové situace [jméno] [příjmení]. V takovém případě by mohl obžalované uznat vinnými i ze shora uvedených úplatkářských trestných činů. Zdejší soud pro to ale nevidí důvod. Jak už totiž řekl, okresní soud provedl důkazy řádně a vyvodil z nich správné skutkové a s několika shora popsanými výjimkami i správné právní závěry.

138. V další části svého vyjádření [jméno] [příjmení] podotkl, že podal druhou z výše uvedených žádostí [jméno] [příjmení], kterou doprovodil zárukou zájmového sdružení, jež ovšem byla také sama o sobě formulována jako žádost o podmíněné propuštění [jméno] [příjmení], a proto ji tak [jméno] [příjmení] posoudil. Této záležitosti se už zdejší soud věnoval ve svém usnesení z 3. října 2019 sp. zn. 8 To 200/2019, a to v 55. odstavci jeho odůvodnění. [jméno] řekl, že v původním textu druhé žádosti [jméno] [příjmení] sice nohejbalový oddíl TJ uvedl, že také žádá o jeho podmíněné propuštění, nicméně o takovou žádost přímo nešlo. Jak už ale také bylo řečeno, současně s touto žádostí přišla k [název soudu] nabídka záruky nohejbalového oddílu za [jméno] [příjmení]. Uvedená nabídka nemohla zůstat tak zvané „ve vzduchu“. [jméno] [příjmení] se tudíž neklade

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

za vinu, že v důsledku svého shora popsaného jednání projednal žádost [jméno] [příjmení] (už bylo řečeno, že [název soudu] o této žádosti nerozhodl s tím, že byla předčasná), nýbrž že postupoval protiprávně ve vztahu k této nabídce a k návrhu nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení]. To už zdejší soud vysvětlil.

139. [jméno] [příjmení] dále ve svém vyjádření uvedl, že pro ústavněprávní přezkum rozhodnutí obecného soudu není podle nálezu Ústavního soudu České republiky z 26. srpna 2015 sp. zn. III ÚS 443/15 sama o sobě důležitá každá jednotlivost, která je procesně či hmotněprávně nesprávná, nýbrž celkové vyznění posuzovaného řízení, respektive jím dosažený výsledek. Současně podotkl, že spravedlnost je pojem extra legem a super legem a spravedlivé je to, co je jako spravedlivé vnímáno, takže je důležité, že [jméno] [příjmení] splňoval zákonné předpoklady pro podmíněně propuštění. Zdejší soud se už věnoval i této rovině věci. Řekl, že [jméno] [příjmení] uvedené předpoklady splňoval, nicméně že [jméno] [příjmení], přestože toho nebylo zapotřebí, postupoval způsobem, který odporuje zákonu o soudech a soudcích ve vztahu k první žádosti [jméno] [příjmení] v intenzitě, která odpovídá kárnému provinění, a ve vztahu k druhé z těchto žádostí v intenzitě, která odpovídá trestnému činu. Bylo by zbytečné tyto závěry opakovat.

140. [jméno] [příjmení] dále ve svém vyjádření podotkl, že mu nelze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody, kterého se domáhala státní zástupkyně, protože by se to nedalo považovat za opatření, které je v demokratické společnosti nezbytné a bez něhož nelze dosáhnout mírnějšími prostředky sledovaného cíle. S tím se zdejší soud ztotožňuje. Obžalovaným nelze uvedený druh trestu uložit kvůli době, která uplynula od trestné činnosti, kvůli tomu, že jim polehčuje předchozí řádný život a že se ani v následující době nedopustili dalšího deliktu, a také proto, že pravomocný odsuzující rozsudek bude mít v případě [jméno] [příjmení] bezprostřední a velmi silný dopad na jeho život a že v případě [jméno] [příjmení] lze takový dopad očekávat, pokud bude Česká advokátní komora respektovat shora citovaný § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii.

141. Se zřetelem ke všem shora uvedeným okolnostem je zřejmé, že okresní soud porušil ustanovení, která slouží k objasnění věci (nerespektoval totiž všechny právní názory, které v této věci vyslovil odvolací soud), že je napadený rozsudek vadný, protože obsahuje nejasná či neúplná skutková zjištění (to se týká rozsahu jednání [jméno] [příjmení] popsaného ve výroku rozsudku a toho,

zda okresní soud považoval rozhodnutí, na jehož podkladě byl [jméno] [příjmení] podmíněně popuštěn, za výsledek druhé žádosti tohoto odsouzeného, nebo návrhu nohejbalového oddílu [příjmení] [příjmení]), že v přezkoumávané části rozsudku bylo porušeno ustanovení trestního zákona (to

se týká závěru okresního soudu, podle kterého bylo trestné i jednání obžalovaných, které se pojilo s první ze shora uvedených žádostí [jméno] [příjmení] o podmíněně propuštění) a že uložený trest je nepřiměřený (to se týká délky zkušební doby v případě [jméno] [příjmení], která byla nepřiměřeně přísná, a trestu zákazu činnosti v případě [jméno] [příjmení], který byl naopak nepřiměřeně mírný).

Na tyto situace pamatuje § 258 odst. 1 písm. a), b), d), e) trestního řádu. Toto ustanovení soudu druhého stupně ukládá, aby napadený rozsudek zrušil. Proto tak zdejší soud učinil. Z důvodů, které už vysvětlil, zároveň rozhodl znovu. Učinil tak podle § 259 odst. 3 trestního řádu, tedy proto,

že se mohl opřít o to, že okresní soud řádně zjistil skutkový stav věci.

142. Odvolací soud obžalované odsoudil pouze za část jednání uvedeného v obžalobě. Za další části jejich údajného jednání je příslušných částí téže obžaloby zprostil. Důvody, které ho k tomu vedly,

už popsal, stejně jako to, proč určité údaje do popisu skutku doplnil a proč některé zpřesnil. Stejně tak vysvětlil, proč výrok svého rozsudku opřel o to které ustanovení trestního zákoníku a

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.

trestního řádu, a proč obžalovaným vyměřil stejné tresty odnětí svobody se stejně dlouhou zkušební dobou. Pouze pro úplnost tedy dodává, že na rozdíl od výroku napadeného rozsudku nepojal do popisu skutku identifikaci e-mailů obou obžalovaných. Ve smyslu shora citovaného § 120 odst. 3 trestního řádu by totiž taková identifikace měla význam jen proto, aby se příslušná komunikace nedala zaměnit s jinou. K žádné jiné e-mailové komunikaci, jež měla stejný obsah jako ta, kterou popisuje výrok tohoto rozsudku odvolacího soudu, ale nedošlo.

143. V samém závěru svého rozhodnutí zdejší soud podotýká, že na rozdíl od okresního soudu ve výroku svého rozsudku v souladu s § 120 odst. 2 trestního řádu napsal, kde se obžalovaní narodili a jaké mají zaměstnání. Dále na rozdíl od soudu prvního stupně neuvedl, že se [jméno] [příjmení] dopustil určitého deliktu formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, nýbrž že se dopustil pomoci k pokusu příslušného trestného činu. Ve 142. odstavci odůvodnění svého usnesení z 3. října 2019 sp. zn. 8 To 200/2019 už totiž vysvětlil, proč není vhodné ve výroku soudního rozhodnutí psát o formě účastenství.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný řádný opravný prostředek. Obžalovaní a nejvyšší státní zástupce proti němu mohou podat dovolání. Obžalovaní tak mohou učinit pro nesprávnost výroku, který se jich bezprostředně dotýká, a uvedený státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalovaných pro nesprávnost kteréhokoliv výroku (a to na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce či bez takového návrhu). Obžalovaní je mohou podat pouze prostřednictvím obhájce. Pokud by tak neučinili, jejich podání se za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí stanovených pro podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, i čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu, a to s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu, o něž se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaných.

Rozsah, v němž se rozhodnutí dovoláním napadá, a důvody dovolání, lze měnit jenom po dobu, po níž běží lhůta, ve které lze dovolání podat.

V Plzni 23. listopadu 2021

JUDr. Pravoslav Polák v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kristýna Háková.